

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 98

Dijous, 29 d'octubre de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 64, segona i darrera reunió

S U M A R I

Interpel·lació

al Govern sobre universitats i recerca (tram. 300-00236/08) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mocions relatives a consultes sobre la independència de Catalunya aprovades en diversos ajuntaments (tram. 302-00189/08) p. 7

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la fiscalitat (tram. 302-00190/08) p. 14

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'agricultura (tram. 302-00191/08) p. 21

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures i l'obra pública (tram. 302-00192/08) p. 27

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'Administració de justícia en el context de crisi econòmica (tram. 302-00193/08) p. 33

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a la reunió de les Nacions Unides a Barcelona per a preparar la Conferència de les Parts de Copenhaguen (tram. 284-00043/08) p. 39

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 64.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, la consellera de Justícia i el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre universitats i recerca (tram. 300-00236/08)

Ho farem amb el novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre universitats i recerca. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Molt honorable president... Honorable conseller, en aquests últims plens, i ja portem uns quants mesos intensos, debatem sobre la profunda crisi en la qual està immersa Catalunya. Durant més d'un any, el nostre grup parlamentari, amb intensitat, ha fet diferents propostes en seu parlamentària respecte a totes aquelles mesures que nosaltres creiem que s'haurien de tirar endavant des del Govern respecte a la crisi econòmica. Massa vegades tenim la sensació que es xiula o es mira cap a una altra banda. I moltes vegades hem fet propostes en termes a curt termini i mesures de xoc respecte a la crisi. També n'hem fet d'estructurals. Avui, conseller, parlarem també de mesures estructurals.

Tots ens omplim la boca, i és quelcom reconegut per tothom, que davant d'aquesta crisi, doncs, hem d'afrontar un canvi de model econòmic, el canvi de model productiu, la necessitat de passar de l'economia del cost a la del talent, la societat del coneixement; el que diria un bon conegut dels dos, el doctor Guinovart, passar de la mà d'obra al cervell d'obra.

I això, que és molt fàcil de dir, que ens n'omplim tots la boca en els discursos, després ho trobem a faltar o, després, no sabem fins a quin punt s'aplica, més enllà de les paraules i no dels fets.

Senyor conseller, convindrem, els dos, que tenim un bon sistema de recerca, que possiblement va començar amb molta intensitat en l'època del conseller Mas-Colell, i tenim un sistema de recerca en el qual universitats, instituts i centres ens donen un bon nivell de producció.

I, a partir d'aquí, analitzem quatre punts. Primer –primer–, a partir d'aquí, nosaltres no tenim el finançament transferit i la primera al front és la retallada del 18 per cent, gairebé del 18 per cent, en l'àmbit de recerca en els pressupostos de Madrid.

Senyor conseller, la primera pregunta és què pensa fer al respecte. No he sentit aquest Govern posar el crit al cel. Això torpedina la línia de flotació del sistema de recerca català, i d'això n'hem de ser conscients. I no hem vist tampoc el Govern cridant alt i fort.

I veurem què passa en el debat de pressupostos. I espero, senyor conseller, que, si els seus companys de govern del Grup Socialistes donen recolzament a aquests pressupostos a Madrid, vostè puntualment haurà de reclamar al conseller d'Economia com es compensa això per al nostre sistema de recerca. Ja ni tan sols m'atreveixo a demanar-li que vostè exigeixi que el PSC actuï en els pressupostos de Madrid, no; li ho dic diferent: si avalen aquests pressupostos, i per tant ja estan d'acord amb aquesta retallada en l'àmbit de recerca, espero que vostè reclami al conseller d'Economia com compensem tot això.

Segon punt, la transferència del coneixement. Dèiem: «Tenim un bon sistema de producció.» Però si aquesta producció científica no la transferim a la societat, no la transferim al teixit econòmic, tot plegat no té sentit, si parlem de canvi de model. I, davant d'això, fa un any que vam signar el pacte nacional i no veiem mesures efectives a favor de tot el procés de transferència del coneixement.

Davant d'això, la retallada a Madrid és especialment greu en l'àmbit industrial. Veurem en els pressupostos catalans, que ens entraran –els pressupostos de la Generalitat– el dia 6, quina és la compensació en àmbits com Acció 10 i quines són les eines que podem utilitzar. Perquè suposo, conseller, que és conscient que un dels drames que tenim actualment és que hi ha producció científica que no és que es quedi sense transferir-se, sinó que es compra des de fora. El pitjor que ens podria passar a aquest país és tindre un bon sistema de producció científica i a l'hora de transferir-ho a la societat es transfereix, sí, però no a la nostra societat, sinó a altres societats. I algú em podrà dir: «Bé, quan paguem patents, bé, hi ha una part compensada respecte a la inversió en recerca.» D'acord, però no estem fent el canvi de model, no estem transferint el que produïm globalment a la nostra societat. Per tant, preocupació, i molta, en aquest àmbit des del nostre grup parlamentari.

I no ho dic per dir; tenim exemples en els quals el sector es queixa. I fa molt poc alguns dels diputats aquí presents, en un programa d'intercanvi que estem fent entre diputats i empreses, ens n'anem al Parc Científic de Barcelona, que, a més, és un exemple potent de viviers d'empresa, i allà alguna de les empreses, i especialment una dedicada a l'àmbit de creació de principis actius per a cosmètica, ens diu als diputats: «Vostès saben si en algun moment hi haurà alguna línia d'ajut real per fer el salt del que és un grup de recerca que comença a produir a una empresa? I a mercat? I a assessorament? I a finançament?», algú que ens ho diu des del mateix parc científic, i testimonis n'érem uns quants diputats que estem en aquests moments aquí.

Tercer punt, importantíssim i estratègic, senyor conseller: l'aposta estratègica de país pel capital humà. I, per tant, la pregunta és: trobem a faltar també des del nostre grup parlamentari quines són les mesures que nosaltres

estem establint des del Govern per permetre que persones de talent s'introdueixin a les nostres empreses; quina mena de «programa», dit entre cometes, ICREA Empresa, que trobem a faltar, des de la perspectiva de poder convèncer les nostres empreses. I, per tant, això funciona amb incentius o amb ajudes, i fer la sinergia entre gent nostra amb talent i empreses, perquè això, a part de millorar tot el sistema de producció del país, també comporta que aquell diàleg difícil entre empresa i universitat, també a través d'aquest tipus de capital humà, es faci diferent.

Per tant, això també ho trobem a faltar. I de ben segur que, senyor conseller, em podrà dir: «Bé, cap aquí ens porta Bolonya i l'aplicació de Bolonya.» Doncs, alguna referència també molt i molt preocupant de com estem aplicant Bolonya en el desplegament ja total aquest any.

Un àmbit..., li poso un exemple d'un àmbit estratègic, perquè té a veure també amb la formació del capital i té a veure amb la Llei d'educació, que són els màsters de formació de professorat de secundària i formació professional, aquells que, quan surtin i estiguin formats, tindran o estaran en desenvolupament total del nou projecte de la Llei d'educació. I, en un tema tan important com aquest, creiem sincerament que s'ha organitzat de la manera pitjor possible, i al final inventem una distribució de seixanta-quatre màsters. I, senyor conseller, vol dir que calen vuit màsters d'orientació educativa?

I, a partir d'aquí, entrem en una guerra en la qual, en la pràctica que s'haurà de fer, això no ho vol pagar ni vostè ni la conselleria d'ensenyament. I, en aquests moments, a dia d'avui, resulta que l'únic que demanem és que una sèrie de professorat haurà de fer dues-centes hores als estudiants de màster sense cap compensació. Algú es creu que això sortirà? I ho dic perquè ens omplim molt la boca de l'aplicació de la Llei d'educació i aquests són els que després seran els futurs professors que hauran de formar el nostre capital. I aquest és el primer any d'aplicació i ja anem d'aquesta manera.

Quart i últim punt al qual, en aquesta primera intervenció, senyor conseller, volia fer referència, i el més important també. Quines són les prioritats en l'àmbit de recerca? Perquè, tot plegat, portem tres anys de gestió de la seva conselleria. Recordi, el primer any vam estar discutint també en seu parlamentària respecte als contractes programa dels centres de recerca i tot plegat es resumia en: «És que anem a fer un gran pacte nacional per a la recerca». I vam estar un any discutint que havíem de fer un gran pacte nacional per a la recerca.

El segon any, que les coses es complicaven, el gran argument és que estàvem redactant el Pacte nacional per a la recerca. I el nostre grup parlamentari: «Doncs, d'acord; doncs, estem al costat del Govern; doncs, anem redactant el pacte nacional», però ja li ho advertíem i jo li ho he advertit més d'una vegada des d'aquest faristol: en nom que estem redactant el pacte nacional no podem deixar bloquejat el que és quines seran les prioritats a llarg termini. La resposta era fàcil: «Escolti, no puc posar prioritats fins que no acabi el pla.» Bé, doncs, d'acord. I signem el pla. I fa un any. I nosaltres signem el pla i ens el creiem i ens el seguim creient, honorable

conseller. Però ja vam advertir que a aquell pla li faltava el compromís de finançament; més concret, la focalització i la prioritització d'aquells àmbits en els quals anàvem a fer política. I d'això ja fa un any. Llavors, durant tot aquest any ens hem dedicat a veure on ho podem focalitzar. Però el Pla de recerca, que és l'eina amb la qual diem al sistema de ciència i tecnologia què farà el Govern i on ho prioritzarà en els propers cinc anys, va acabar l'any passat i estem sense pla i ens dediquem tot un any a discutir quines seran les àrees a prioritzar.

La pregunta és, senyor conseller, quan tindrem el pla?, perquè, miri, com s'allargui una mica més, pum!, s'ha passat ja i s'ha acabat la legislatura, i per tant ja han passat les eleccions, i llavors espero que hi siguem nosaltres i tot això serà molt complicat, però el que ens interessa –el que ens interessa– i el que interessa en una situació de crisi al sistema de recerca és que no podem estar tot un any –tot un any– discutint què és el que farem, i que, per tant, no tenim pla.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

No trobarà ni un centre de recerca –i acabo, president– que s'atreveixi ara a fer compromisos de projectes a més enllà de cinc anys, perquè senzillament no sap amb què pot comptar, perquè el Govern en aquest moment no li està donant resposta.

Gràcies, president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Senyor president, gràcies. Senyor diputat, és evident que la política de recerca i innovació és la punta de llança que ha de servir a aquest país per fer el canvi de model econòmic que tots desitgem per superar una fase de crisi en la qual sectors sencers de l'economia tradicional deixaran ja de tenir cap futur, en els propers anys. I per tant la innovació és la clau de volta per tal que molts d'aquests sectors evolucionin o se'n creïn de nous per crear ocupació estable i de qualitat. En la diagnosi, estem d'acord.

I jo li explicaré el que estem fent. Estem desplegant el pacte i l'estem desplegant a un ritme raonablement alt. De fet, comentant les seves qüestions, començo pel final. El pacte el vam signar fa un any, exactament un any, mentrestant, òbviament, no ens vam quedar amb els braços creuats, perquè vam ser capaços de posar al dia tot el llistat de contractes programa que hi havia pendants amb els centres de recerca, es van tancar tots ells, i garantint, per tant, unes pluriennalitats amb els creixements adequats, sempre per sobre de la mitjana de creixement del pressupost estàndard. Per tant, l'aposta per la recerca i la innovació, concretada amb increments pressupostaris,

aquest Govern l'ha fet i la continuarà fent amb pressupostos en crisi, com el d'aquest any.

Al costat d'això, hi insisteixo, el pacte ens marcava diverses línies. Una era, òbviament, el talent –el talent–, la continuació dels programes ICREA. La millora dels programes ICREA, l'hem feta. Hem creat el concepte ICREA Acadèmia per primar aquells científics que estan, alhora, fent tasques pedagògiques, precisament, per tal d'incentivar que dintre de l'estructura universitària es primi també l'excel·lència dels recercadors.

Hi ha pendent el tema empresa, i això ho farem, ho abordarem. Abordarem la possibilitat que valors científics, recercadors procedents d'aquesta captació d'excel·lència vagin també a les empreses. Les empreses hi hauran de posar alguna cosa per part seva, també, perquè, si no..., no tot és gratis en aquesta vida. I en això estem treballant.

En segon lloc, el tema de la transferència, que eren el segon i el tercer punts del pacte. El tema transferència, de fet, passa, d'entrada, per posar en valor total l'àrea de centres tecnològics i xarxa d'innovació tecnològica, i és el que hem fet, perquè són aquests organismes aquells que *de facto* fan cas del mercat i de les empreses i busquen, en el camp de la recerca, en el camp d'algunes universitats, aquelles línies que els ajudin a concretar els seus projectes.

L'aparició de l'estructura Tecnio i la marca Tecnio, que agrupa tots els centres tecnològics, centres de difusió i la xarxa IT... –estem parlant de quasi dos centenars d'operadors, cent i escaig operadors, que estan en aquestes tres classificacions–, centres tecnològics, que hem també provocat la seva distinció entre els de més excel·lència i més volum de negoci i els que no arriben a aquest nivell, creant la distinció de centre tecnològic avançat, primer nivell; segon nivell, centres tecnològics normals i centres de difusió tecnològica, i, tercer nivell, grups universitaris de recerca aplicada que estan a la xarxa IT. I això, tots amb una sola marca: Tecnio. I aquesta marca està parlant d'un volum de moviment anual de 300 milions d'euros, que mou, i ens permet per primera vegada organitzar i ordenar, i per tant ser més eficients en aquest sector, en aquest sector de la transferència tecnològica.

Ahir mateix teníem ocasió d'estar a les jornades Interacció, on van participar quatre mil persones –quatre mil persones–, dirigents empresarials, professionals de centres tecnològics; hi havia un espai dedicat precisament a tota l'àrea de transferència tecnològica, un espai en el qual es van produir cinc-centes entrevistes –cinc-centes entrevistes– entre centres tecnològics, centres de la xarxa IT i empresaris per tal de configurar aliances o acords comuns. Per tant, això és la nostra aportació a la transferència.

Queda un altre tema, que mai s'ha solucionat en el passat i que es complica perquè la cultura aquesta que tenim aquí no és anglosaxona i en general l'empresa està lluny de la recerca universitària: és la valorització sistemàtica de la producció científica.

En aquesta direcció, i en el pla d'acció estratègic, l'any que ve es posarà en marxa un mecanisme, organisme

–la fórmula no està definida encara–, corporació o empresa –s'ha d'acabar de definir la fórmula–, destinada sistemàticament a la valorització de la ciència. Fins al punt que ja puc avançar que en el projecte de pressupostos vinent les partides d'increment important que tindran Acció i l'Agència Catalana de Recerca aniran destinades principalment a aquesta qüestió, que ve heretada d'una tradició que no ha funcionat, que és la connexió entre la ciència i el món de la realitat. Per tant, a part del que estem fent amb els centres tecnològics, posarem una partida important d'increment destinada a crear aquest mecanisme de transferència de forma sistemàtica.

En quart lloc, el pacte parlava d'internacionalització; ahir vam tenir ocasió de veure com les trenta-quatre delegacions d'Acció a l'exterior estan cada cop més evolucionant cap a tasques de suport a les aliances científico-tecnològiques, cap a tasques de captació d'inversió d'alt valor afegit, superant l'etapa en què només donaven suport a l'exportació industrial. La recent visita a Algèria també ha demostrat, per exemple, en tot el camp dels serveis, que està molt poc internacionalitzat, les enormes capacitats que hi ha en aquesta direcció.

I, per tant, s'ha internalitzat a dintre del sistema d'internacionalització que a hores d'ara toca agafar el sistema d'R+D i situar-lo en el món. Per primera vegada això és així. I, de fet, en les jornades Interacció hi participaven no només els centres tecnològics, que és novetat, sinó també una representació dels centres de recerca. Per tant, centres de recerca, centres tecnològics i internacionalització per primera vegada junts –junts–, amb accions conjuntes i intercanviant la xarxa humana d'uns i altres.

En cinquè lloc, el pacte ens demanava forçar o avançar en la socialització de la ciència, i hem posat en marxa un diari digital al servei del conjunt del sistema de recerca i desenvolupament català que és Global Talent –Global Talent–, en tres idiomes –català, castellà, anglès–, que ha de ser el gran instrument al servei d'aquest sistema de recerca català per divulgar-se i actuar en xarxa.

Ens demanava el pacte una aposta pel canvi de model de governança, i això ho estem fent. L'agència Acció fa un any que ja funciona perfectament bé; s'ha creat l'estructura Tecnio d'agrupació dels centres tecnològics, i, en paral·lel, tardarem dos mesos només, dos-tres mesos, espero, a tancar el que se'ns demanava en el pacte: la fusió, la confluència dels tres organismes que es dedicaven a temàtiques de recerca –Fundació Catalana per a la Recerca, AGAUR i ICREA– en una sola organització, al mateix temps que estan pràcticament tancats els estatuts de la fundació de la institució Cerca que ha d'agrupar tots els centres de recerca d'excel·lència a Catalunya i facilitar amb posterioritat la creació d'una corporació dels millors per agafar massa crítica en el món.

Per tant, per una banda, l'àrea tecnològica Tecnio, l'àrea de recerca Cerca; els dos punts de referència de la recerca i la tecnologia organitzats, ordenats, amb suport de serveis comuns i amb programes compartits; programes com són la internacionalització, la valorització, el control de les grans infraestructures científicotecnolò-

giques, la gestió dels parcs científics i tecnològics de forma compartida.

Mai, i això ho diuen experts externs, haurem tingut una maquinària de suport al sistema R+D+I tan endreçada com la que tenim en aquests moments. I amb resultats, ja, de la col·laboració que es demostren. Enguany aquesta col·laboració ha permès que Catalunya...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...captés el 70 per cent dels increments d'ingressos procedents de la Unió Europea en temes de recerca. I així se'ns va premiar amb el programa Euroingenio, gràcies a aquesta captació que ha fet Catalunya que ha superat totes les previsions.

Com que em sembla que està fora de temps, li contestaré l'última part de la focalització quan hi hagi la rèplica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Castellà té la paraula.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, hi ha una tradició molt catalana, que ens vindrà d'aquí a poc, que és que el dia de Nadal, el 25 de desembre, cantem allò d'«el 25 de desembre, fum, fum, fum». I vostès ha aconseguit i el seu Govern aconsegueix que aquesta tradició es traslladi a tot l'any; tot l'any a Catalunya és fum, fum, fum. I el fum pot ser de colors i pot fer giragonses, fins i tot, però quan es desfà no queda res: fum, estructures i més estructures.

No m'ha contestat encara la pregunta base que li estava fent. Vostè em diu: «Hem desplegat el pacte.» I resulta que ens hem dedicat, i em consta, eh?, amb tots els esforços de la conselleria, a veure com fem tot aquest tipus de fusions i creem estructura. I no li ho critico, eh?, tampoc. Però és que no ens podem concentrar només en això. Resulta que fem Acció 10, perfecte. I ara anem a fer l'agència... L'AGAUR, que no funcionava prou bé l'AGAUR? No; ara anem a fer l'agència de la recerca, amb la qual cosa, perquè és humana, tens tot un departament, tothom pendent d'on quedarà o on deixarà de quedar. I, per tant, t'estàs preocupant d'altres coses. I sobretot quan portem tres anys amb això. I la xarxa de centres.

I tot plegat..., fixi's que quan m'ha anat contestant em va dient quantes xarxes, quantes estructures, quantes agències, quanta «burocràcia» –ho poso entre cometes, pot acabar així o no pot acabar així–, però no és el que li estava jo preguntant.

Em diu que queda pendent el tema d'empresa respecte a la captació de talents, però per això li ho exigia jo, perquè, en una situació de crisi i, ho torno a dir, si ens creiem de veritat allò del canvi de model, si de veri-

tat ens creiem allò de les nostres empreses volem que a més siguin innovadores, doncs, no és un pressupost gaire gran. No és una cosa molt, molt potent; no s'ha de gastar moltíssims diners a aplicar un programa real, compartit amb les empreses, d'incentius respecte a la contractació de doctors. I en qualsevol dels casos em diu: «Ho farem.» Molt bé, doncs, ens posarem d'acord amb una moció, ho aprovarem en aquest Parlament, però fa tres anys d'això. I no és la primera vegada que en parlem, d'això, senyor conseller.

Respecte a la valorització en tot el tema de transferència. La transferència de tecnologia no acaba senzillament amb una contesta de dir: «Tenim tants parcs científics i tants centres i ara farem una xarxa.» Si ja ho sé, que ho tenim; evidentment que ho tenim. El tema és com els ajudem i com estem a sobre d'ells. Vostè deu ser molt conscient que el Parc Científic de Barcelona, problemes greus l'any que ve, quan comencin a retornar el crèdit de la inversió, problemes molt greus; amb una fórmula possiblement no ben encertada però que possibilitava en aquell moment que es tirés endavant el parc. I això fa molts dies que ho sabem. Aquestes són les polítiques reals que han d'afectar una situació com aquesta.

I quan parlem de la valorització de la recerca i de crear algun institut en aquest sentit –jo no en volia parlar d'això, conseller–, anem molt amb compte i mirem molt què és el que tenim ja al país i qui ja està fent ara valorització. Això que ningú fa valorització i no existeix cap tipus de mecanisme o institut no és veritat, en tot cas no serà públic. Però són temes delicats; mirem-ho abans de crear altres estructures i, en tot cas, aquelles que poden funcionar les reforcem.

I deixi'm que li digui una última cosa, li ho torno a preguntar, m'ha dit a la rèplica. És que tot això que estem parlant, al final, tot el pacte nacional, tota aquesta història, servia per fer un pla en el qual digui: «Miri, el Govern, en els propers cinc anys, deu anys, quinze anys, prioritzarà amb la biotecnologia, sí o no, o en l'àmbit de l'aigua, sí o no.» És que al final és això. Em diu: «No, ja vam fer els contractes programa.» No, només faltaria! Però encara no ha contestat la resposta bàsica; és a dir, el pla nacional servia per fer això, portem tres anys i això encara no ho tenim. I li ho pregunto. Em pot contestar?, perquè a vegades tinc la sensació que senzillament no s'ho creuen.

No hi són als llocs. I l'exemple, un dels exemples, de no ser als llocs o de no creure's tot això és que el dilluns a la inauguració de centre tecnològic a Lleida, agroalimentari, no hi ha ningú del Govern, no hi ha absolutament ningú del Govern. I alguns periodistes diuen: «No, el Govern planta el príncep», i no sé quines històries. No, el Govern planta Lleida, el Govern planta els centres tecnològics. I no li dic res a vostè, senyor conseller, que estava a Algèria. Però ningú del Govern hi podia anar? Absolutament ningú?

Si vostès això s'ho creuen de veritat, és prioritari. I la ministra Garmendia passejant-se per allà. I massa vegades els centres ja miren a Madrid, perquè ja no tenen res a mirar aquí, perquè vostès no hi són ni se'ls espera, ni hi són ni se'ls espera, senyor conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula per a la rèplica l'honorable conseller senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Senyor diputat, hi ha una altra tradició catalana que diu «ara ve Nadal, matarem el gall», que és el que farem; estem fent el sofregit, hi estem posant les prunes i serà un gall..., un bon capó. (*Remor de veus.*)

Vostè està connectat amb el sector; per tant, vostè ha de fer d'oposició, que és el que em tocava fer a mi fa uns quants anys. I vostè sap que, si parla amb el president de l'associació catalana de centres de recerca ACER, Lluís Torner, amb el qual i els quals hem estat perfectament en contacte tots aquests anys, el dia a dia, pactant el model, per exemple, que hauria de tenir la institució Cerca al servei d'aquests centres, pactant els estatuts, la fórmula, estan, hi insisteixo, sistemàticament en contacte amb totes les polítiques, i sap perfectament que estan satisfets majoritàriament de les polítiques que estem seguint.

No em barregi aquí temes històrics de gestió, que no corresponen directament..., perquè, si anem tan lluny, també els tocaria a vostès, com el parc científic, eh?, que si gratem, gratem i gratem aquí, doncs..., de gestions que possiblement estaven mal encaminades i complicades de solucionar, que hi ha una motxilla de dèficit i de deute important. Però no barregem temes.

Quedava efectivament una qüestió a respondre que era: s'està redactant efectivament, amb un any pont en què s'ha acabat un pla i no ha començat el nou, el Pla de recerca i innovació. Vol que li digui d'on veníem? Veníem de tres plans de recerca, en la seva etapa, un d'innovació, per separat, i un de recerca i innovació de l'etapa Maragall, que quan són avaluats pels experts internacionals —perquè ens hem fet examinar, i això vol dir temps—, diuen: «Això ho és tot menys un pla, els plans anteriors, perquè es posen en la cuina, en els detalls del com, i això els toca fer-ho a les agències, i, en canvi, no diuen estratègies ni compromisos pressupostaris clars.» Això és la conclusió i anàlisi dels experts internacionals sobre els plans anteriors. Ens hem donat un temps per fer-ho bé —per fer-ho bé—, i, per exemple, per fer una tasca que estem acabant, que és la tasca de focalització que vostè em demanava.

I això no s'improvisa, no és allò que el Govern diu: «Ara ens inventarem l'aeronàutica; ara, demà pasat, la biotecnologia de la branca no sé què» —s'han fet uns quants plans així, eh?, no ens enganyem, uns quants plans així. Ho hem fet com en les millors pràctiques d'Europa. Dinamarca fa tres anys va agafar un grup d'experts, va agafar les tendències que marcava l'OCDE, i d'allà, analitzant-ho a fons, va decidir de les cent vint-i-tres tendències, a quines creia que un país de 5 milions d'habitants i del pes que té de PIB podia fer front o l'interessava fer front, i en va decidir vint-i-una. Jo li puc avançar que a Catalunya surten uns vint focus, aproximadament, de temàtiques algunes de les quals òbvies; ja sabem que som forts i volem ser forts en agroalimentari, no ens ho havia de

dir ningú, però això en altres camps no està tan clar, perquè hi ha focus de futur no previstos que seran grans oportunitats. I això és el que, sumant les línies de l'OCDE més la nostra realitat, ens dona aquests vint focus.

Dintre d'aquest vint focus, quines són les formes de prioritzar? Depèn. És evident que l'agroalimentari i el de salut ja han tingut *de facto* priorititzacions d'anteriors governs, en el sentit que ja han rebut diners importants per marcar línies de recerca, i, en canvi, segurament el que els falta immediatament és augmentar la transferència. Doncs, molt bé, què dirà aquest pla? Que la prioritització en el focus salut i en el focus «agro» és la transferència, no és incrementar encara més noves línies de recerca, sinó consolidar les que hi ha, però sobretot treure en transferència. I, en canvi, ens podem trobar en un altre àmbit, com el de l'aigua, on som bons i volem ser bons, on hem inaugurat ara —perquè no hi era— un institut científic de l'aigua de referència: l'ICRA; no hi era. Per tant, hem posat la peça que faltava a un clúster; teníem empreses, però no teníem la recerca. Ara tenim un clúster integrat. Què li faltarà, a aquest clúster? Internacionalitzar-se. Doncs, la prioritització en el cas del focus de l'aigua serà «anem a vendre», que és el que hem començat a fer a Algèria i vam fer fa un any a Israel, «a vendre».

I prioritzar vol dir això. Vol dir que, en els vint focus que tindrem, marcarem en cada un d'ells què li toca fer en aquests moments per arrencar l'economia i fer la transformació del model econòmic.

Per això dic, senyor diputat, que per Nadal matarem el gall.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mocions relatives a consultes sobre la independència de Catalunya aprovades en diversos ajuntaments (tram. 302-00189/08)

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mocions relatives a consultes sobre la independència de Catalunya aprovades en diversos ajuntaments. Aquesta moció ha estat presentada pel Grup Mixt, i per defensar-la té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, bé, nosaltres portem aquesta moció després d'haver tingut la interpellació amb el conseller —que lamento que no sigui en aquesta cambra— Ausàs, de Governació, i amb tres punts o quatre punts molt clars del que pretenem amb aquesta moció.

El primer que pretenem és que aquest Parlament —Parlament de la Generalitat i de l'Estat, forma part de

l'Estat— defensi i es pronuncii clarament a favor de la Constitució, del pacte constitucional, de la democràcia i de l'Estat de les autonomies. Segurament, algú que ens estigués veient des d'un altre país pensaria que això no ha de ser necessari en un estat on hi ha una democràcia i on s'han de respectar les normes de joc, no? Però això no passa, això no passa perquè tenim, com vam veure, consellers al capdavant d'algunes institucions, com és en aquest cas a Governació, que segons l'Estatut de Catalunya, que és un altre dels punts a què fem referència, el 86.5, ha de vetllar pel compliment de la legalitat vigent a Catalunya. És clar, és com posar a vigilar el llop a les gallines, no?, és a dir, posar un conseller d'Esquerra Republicana perquè vetlli per la legalitat vigent, perquè no es facin referèndums d'independència il·legals, doncs, evidentment no serveix, és incompatible, són completament incompatibles aquestes dues visions.

Per tant, el primer que posem sobre la taula és: defensa de l'Estat de les autonomies, i, per tant, veurem qui està avui en aquesta cambra amb l'Estat de les autonomies i qui no hi està; defensa del compliment de l'Estatut en l'article que fa referència a la legalitat vigent, i avui veurem qui vol que s'apliqui l'Estatut en aquest article i qui no vol que s'apliqui, i un altre punt important, que ens oposem a aquesta onada de referèndums i de mocions, més que de referèndums, perquè el que facin entitats privades ho respectem molt, però que el que es faci en la seu dels ajuntaments, les mocions que ja la justícia ha considerat il·legals en alguns casos, no es repliqui en altres ajuntaments.

Per tant, en definitiva, el que posem sobre la taula és sentit comú respecte a les regles de joc i que, al marge que aquí en aquesta cambra puguin haver partits polítics que defensin l'Estat de les autonomies, partits polítics que defensin un model confederal o partits polítics que defensin la independència, en qualsevol cas, tots plegats, aquí ens comprometem a respectar les regles del joc i a funcionar amb aquestes regles del joc. És el que posem sobre la taula.

Per tant, no pretenem convertir cap altre partit en el que no és, no pretenem que Esquerra Republicana deixi de ser independentista, no pretenem que Convergència o el PSC vulguin aquest model confederal de nació de nacions per a Espanya, no, no pretenem això. Pretenem que tots plegats ens comprometem a una estabilitat, a un respecte a les normes, a un respecte al pacte constitucional, que, com vostès saben molt millor que jo —per edat, evidentment—, va costar molt aconseguir la democràcia i la Constitució a Espanya. Per tant, no juguem amb la democràcia, no juguem amb saltar-se les regles de joc per interessos partidistes. Perquè per interessos partidistes ja estem fent massa coses malament, segurament, a Catalunya, i ahir en parlàvem. Per tant, sortim si us plau, senyores i senyors diputats, sortim d'aquest oasi que és aquest Parlament, vegem la realitat de Catalunya, la Catalunya real que defensa l'Estat de les autonomies, que defensa el respecte a les normes i que, al marge de les ideologies, és respectuosa amb l'Estat i amb les normes. Només estem demanant això.

Sé que alguns diran i hi veuran mil fantasmes, ja ho sé, i escoltarem barbaritats segurament d'alguns portaveus que voldran esquivar el que realment diu aquesta proposta. Però jo els la llegiré perquè ningú s'escapi, perquè no vull dir coses que no es diuen aquí.

Aquí es diu: «Ejercer las funciones de control de la legalidad vigente en el ámbito de los entes locales establecido en el artículo 86 del Estatut de Cataluña. Ejercer las funciones citadas, concretamente en lo relativo a mociones aprobadas en diferentes ayuntamientos que apoyan la celebración de consultas sobre la independencia de Cataluña. Mostrar su apoyo al pacto constitucional...» —fixi's, no parlem ni de la Constitució: pacte constitucional; la Constitució es pot modificar, parlem del pacte constitucional— «i a la legalitat vigent, en el marc de l'Estat de les autonomies» —per tant, és el marc de convivència—, «i defensar la cohesió territorial i social a Espanya.» Jo crec, tant que ens omplim la boca de cohesió social, que seria bo que defensessin també aquesta moció.

És evident i ens temem que alguns —que ja ho sabem—, doncs, hi votaran en contra, però també volem veure què fan aquells que suposadament haurien de defensar això. Voler clarament veure què fa el Partit dels Socialistes, no?, què fa el Partit dels Socialistes amb una moció com aquesta, perquè, evidentment, se suposa que el Partit dels Socialistes ha de tenir uns valors, creiem, que haurien de defensar com a mínim aquest pacte i aquest marc. Després podríem estar d'acord o no i discrepar en altres assumptes, però en aquest pacte ens agradaria veure un partit socialista ferm, que planteja..., que, al marge que tingui un govern amb independentistes o no, té les seves idees clares. Lamentablement —tant de bo m'equivoqui—, ens trobarem amb el contrari.

Jo evidentment, també faig una crida a aquesta reflexió, una crida a la reflexió del Partit dels Socialistes. Que vostès vagin de la mà dels independentistes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) —i acabo, senyor president— no vol dir que vostès deixin de defensar el que suposadament haurien de defensar les idees socialistes a Catalunya. Per tant, els faig una crida a una reflexió, també, perquè canviïn la seva actitud, que, al marge dels pactes partidistes que els interessin, defensin aquells valors que molts dels seus votants i molts dels ciutadans que els donen suport volen veure en vostès. A mi, sincerament, m'agradaria veure com el Partit dels Socialistes de Catalunya, en aquest tren que deia el senyor Montilla a què no volia pujar, s'hi declarés clarament i, al marge de pactes polítics i al marge de governs, al marge d'això, vostès estiguessin defensant els valors que s'espera d'un partit socialista.

Moltíssimes gràcies, senyor president, senyors diputats i senyores diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. No s'han presentat esmenes en aquesta moció. I, per fixar posició, té en primer lloc la paraula la diputada de Convergència i Unió il·lustre senyora Dolors Batalla.

La Sra. Batalla i Nogués

Moltes gràcies, membres de la Mesa, diputats... Bé, el Grup de Convergència i Unió no donarem recolzament a aquesta moció, perquè no compartim ni la filosofia que la inspira ni les paraules que acabem de sentir, ni tampoc el contingut d'aquesta. Nosaltres considerem que la consulta que es va realitzar a Arenys i les que es celebraran, doncs, malgrat que són unes consultes que no comporten efectes jurídics, creiem que és un exercici saludable que els catalans hem de poder fer.

El fet que fins avui aquest tipus de consultes no estiguin reconegudes ni regulades per llei ha estat una de les diverses causes que fan que aquestes consultes s'hagin de realitzar en unes condicions o circumstàncies que podrien millorar. M'estic referint al fet que els ajuntaments no intervinguin ni col·laborin en la seva organització. En altres paraules, aquestes consultes s'han de fer de tal manera que es pugui demostrar que la consulta es manté sempre en l'àmbit de la societat civil, organitzades per les entitats i col·lectius de xarxes socials. Nosaltres voldríem que això canviés i que canviés a millor. Perquè nosaltres volem mantenir que la iniciativa de poder realitzar una consulta ciutadana d'aquestes característiques pugui continuar sent de la societat civil i les entitats, però volem també que els ajuntaments que així ho decideixin, doncs, puguin implicar-se en la seva convocatòria i col·laborar en l'organització d'aquesta.

Actualment, en aquest Parlament s'està tramitant el Projecte de llei de consultes populars per la via de referèndum, i nosaltres voldríem que s'aprofités aquesta llei per reconèixer i regular aquest tipus de consultes, que en no tractar-se d'un referèndum no requereixen l'autorització de l'Estat. Fins ara el Govern s'ha negat a fer-ho. Quan fa uns mesos vam celebrar el debat de la totalitat d'aquesta llei, Convergència i Unió vàrem exposar que, des del nostre punt de vista, calia introduir la regulació d'aquest tipus de consultes ciutadanes. Els ho vàrem dir aleshores, abans que es realitzés la consulta d'Arenys, i també vàrem anunciar la nostra intenció de presentar tot un seguit d'esmenes. I així ho hem fet. Convergència i Unió hem presentat tot un grup d'esmenes que, si el Govern les acceptés, farien possible que aquest tipus de consultes ciutadanes, alternatives a un referèndum, es poguessin realitzar amb normalitat als ajuntaments.

A la interpellació que hi va haver en el darrer Ple sobre aquesta qüestió que ens ocupa, el conseller de Governació i Administracions Públiques, el senyor Ausàs, va intervenir i va afirmar en aquest mateix faristol la seva voluntat d'incorporar millores en aquesta llei. Ens agradaria que això fos així. De fet, Convergència i Unió considerem que els fets que s'han produït, és a dir, la consulta d'Arenys i les que es realitzaran properament, ratifiquen el que nosaltres els vàrem dir aleshores; creiem que posen en evidència la necessitat de reconèixer i regular aquestes consultes ciutadanes i facilitar-ne així la seva realització. Volem pensar que vostès també. Potser quan els ho vàrem dir, abans de la celebració de la consulta d'Arenys i abans de conèixer que a molts més municipis hi ha la intenció de realitzar aquest tipus de consultes, no ho consideraven necessari. Però ara, i des

del moment també, permetin-m'ho dir, que dirigents d'Esquerra Republicana donen suport a aquestes consultes i fins i tot van pel territori impulsant i promovent que se celebrin, és raonable pensar que potser sí que acceptaran regular-les per llei.

Esperem que això sigui així, perquè, d'altra banda, no entendríem que Esquerra Republicana fomenti que se celebrin les consultes i alhora es negui a regular-les en aquest Parlament. No entendríem que renunciïn a reconèixer aquest instrument de democràcia directa que fomenta la participació dels ciutadans i que també renunciïn d'aquesta manera a desplegar noves competències que l'Estatut d'autonomia ens atorga.

Senyors del Govern, senyors sobretot d'Esquerra Republicana, que són els que promouen aquesta llei de consultes populars per la via de referèndum, els preguem que acceptin part de les propostes i de les esmenes que hem presentat Convergència i Unió. Els demanem que facin possible que aquesta llei de consultes populars per la via de referèndum acabi sent el que els proposem: una llei que sigui la llei de referèndums i consultes ciutadanes de Catalunya. Els demanem que acceptin regular la possibilitat que es celebrin consultes ciutadanes tant en l'àmbit de Catalunya com en l'àmbit local, que acceptin regular que aquestes consultes puguin ser d'iniciativa ciutadana i popular, que acceptin crear el consell de consultes ciutadanes de Catalunya que tingui la funció de vetllar perquè els processos se celebrin amb garanties i que pugui fer també unes funcions d'assessorament en aquest tipus de consultes ciutadanes alternatives o en referèndum. En definitiva, facin possible, fem possible entre tots que els ciutadans de Catalunya puguem celebrar consultes ciutadanes sense haver de sol·licitar l'autorització de l'Estat, que és el mateix, sense demanar permís a Madrid. Això és possible, l'article 122 de l'Estatut així ho reconeix i ho contempla, i, per tant, com que està al nostre abast, no hi volem renunciar.

Mentrestant, quin és el posicionament de Convergència i Unió respecte a aquest tipus de consultes? Doncs bé, nosaltres, mentre aquestes consultes ciutadanes no es reconeguin per llei, farem el que ja hem anunciat: mentre no es regulin, nosaltres no les impulsarem, però les respectarem i n'acompanyarem la celebració quan així es produeixin.

És per això que nosaltres no podem donar recolzament a aquesta moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Senyor president, senyores i senyors, intervinc per fixar la posició del meu Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi amb relació a la moció presentada pel Grup Mixt, i confio fer-ho amb brevetat i la claredat que es mereix.

Veurà que no parlaré, veurà el proponent, el proponent, i els altres membres d'aquesta cambra, que no parlaré de la Llei de consultes populars, que ara es troba tramitant-se en aquesta cambra, perquè crec que no seria pertinent. Tampoc seria pertinent parlar de com es pot incrementar, amb una llei com aquesta, la participació ciutadana; el que crec que no..., ens podria portar un debat molt interessant, però crec que no seria ni prou madur ni prou comprensiu de tots els elements que ho determinen. I no parlaré senzillament de consultes, perquè aquí, en realitat, estem parlant d'una altra cosa. Ens enganyaríem tots plegats si penséssim que el debat d'avui va d'això, i faríem un flac favor a la Llei de consultes per via de referèndum si la barregéssim en el debat d'aquesta moció.

Crec que no és bo que contribuïm a una cerimònia de la confusió que s'ha generat entorn de l'acte, celebració de l'anomenada «consulta d'Arenys de Munt». Per això ja li avanço que no donarem suport a la seva proposta, bàsicament per dues raons. Una: perquè parteix d'un equívoc, donar carta de naturalesa de consulta als actes del 13 de setembre a Arenys de Munt. I, segona, perquè sollicita que la Generalitat faci allò que en cap moment ha deixat de fer, i que continuarà fent, és a dir, vetllar pel control de la legalitat vigent, d'acord amb l'Estatut i la Constitució.

Tanmateix, crec que la qüestió mereix algunes consideracions més. Deia que crec partim tots plegats d'un equívoc; vostès i altres han anomenat o anomenen «referèndum» a l'activitat celebrada el 13 de setembre en un context festiu a Arenys de Munt. Per ser més exactes, vostès l'anomenen, en la seva moció, «consulta atípica». Doncs, sí, tan atípica que, en realitat, ni tan sols pot ser considerada simplement una consulta popular, perquè no resisteix el més mínim contrast del punt de vista de les garanties mínimes, i no em refereixo sols a qüestió de cens, sinó a altres garanties que podem trobar a la nostra normativa ja vigent i en dret comparat.

No ho minimitzo, no ho interpretin malament. No ho minimitzo, ni ho menystinc. En absolut. Simplement li dono el valor que té, i ho considero a la llum, hi torno a insistir, dels requeriments i garanties que exigeix la normativa ja aplicable i que també exigeix el dret comparat.

El que va tenir lloc a Arenys de Munt, des del meu punt de vista, des de la meua concepció, és, probablement, un acte de mobilització dels partidaris d'una idea, ben legítima, per descomptat, però que nosaltres, els socialistes, no compartim, si és que aquesta idea és la independència. Els socialistes no som independentistes, i, ho repeteixo, els socialistes no som independentistes. Ho hem dit diverses vegades. I ho afirmem sens perjudici del respecte per les persones o els grups que defensen el contrari. No som independentistes perquè preferim la radicalitat democràtica del federalisme, si volen, la complexitat del federalisme, és a dir, el diàleg, el pacte i el reconeixement mutu. I crec que tenim raons serioses per defensar-lo.

En diré algunes, no totes i no necessàriament per ordre d'importància. Per començar, alguna raó no sols estratègica, sinó de convicció profunda: nosaltres no hem

liquidat ja, com sembla que alguns fan, l'Estatut que ha referendat el poble de Catalunya, el defensem enfront dels que l'ataquen i el voldrien anul·lat o inexistent, i el despleguem com la millor garantia, contrastada –aquesta sí–, del nostre autogovern.

Segona, una raó que està, si em permeten dir-ho així, en el nostre ADN, perquè entenem la política com una forma de dir-li a la gent que no està sola, de fer-li costat. I en aquests moments el que la gent necessita és un catalanisme eficaç i compromès amb la gent, que resolgui els seus problemes peremptoris, és a dir, ni aventures ni sorpreses ni passes enrere, seriositat i fermesa, com ja hem tingut ocasió de dir per boca del nostre portaveu en aquesta cambra.

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Santos i Arnau

Tercera –i acabo, si em permet, dos segons–, una de fons, que expressa la nostra idea de Catalunya: unitat civil del poble. La nostra societat, Catalunya, la nació, com totes les nacions, és diversa i plural; per això, entenem que la independència és un fracàs de la convivència. No sols de la convivència amb la resta d'Espanya; és també, i sobretot, un fracàs de la convivència a Catalunya i entre els catalans.

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Santos i Arnau

I seria una implosió. Potser arribaríem a ser un estat; mai més un sol poble. Permeti'm acabar només dient que nosaltres no podem avalar posicions poc rigoroses que adopten alguns ajuntaments, i ens enorgullem de la responsabilitat i fermesa dels nostres regidors d'Arenys de Munt.

Moltes gràcies.

El vicepresident

En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Rivera, nosaltres no donarem suport a la seva moció. I no ho farem perquè, sota la pell de xai de defensa de la llei, s'hi amaga el llop del fonamentalisme nacionalista espanyol. S'hi amaga el llop d'aquest fonamentalisme constitucional.

Vostè pretén que la Generalitat faci de policia política, pretén que la Generalitat persegueixi un acord d'un ajuntament que expressa la posició política d'aquest consistori. Som conscients que el referèndum d'Arenys de Munt, la consulta, l'activitat política que es va dur a terme no va significar que aquell dia Catalunya fos independent, encara no hi hem arribat. Però sí que va

ser una posició política perquè algun dia això es pugui debatre.

Seguint el seu criteri, els ajuntaments no podrien debatre sobre la solidaritat amb Palestina, perquè no és la seva competència, ni sobre les modificacions del Codi penal contra la violència de gènere, perquè no és la seva competència, ni sobre el Tibet, ni sobre el Sàhara, elements sobre els quals vostè, en l'escassa mitja dotzena d'ajuntaments en què són presents, també s'hi han posicionat i hi han donat suport.

Creiem que els ajuntaments han de poder parlar de tot, i s'ha de poder decidir tot a les urnes. Vostè el que pretén és que perseguiu explícitament uns determinats acords, els que van només en una determinada línia política; i nosaltres això no ho acceptem. Nosaltres creiem que l'estat de dret no es pot utilitzar contra unes idees determinades. La diferència entre vostè i nosaltres segurament és que nosaltres creiem que tot s'ha de poder decidir a les urnes.

Vostè deia en la seva interpellació al conseller que volem aixecar fronteres. I quines urnes han decidit les fronteres de l'Estat espanyol? Nosaltres creiem que tot s'ha de poder decidir a les urnes. A nosaltres no ens fan por, les urnes. No ens fan por les paperetes, no ens fa por aquesta papereta d'Arenys de Munt, la del sí, tampoc ens fa por la del no, que potser és la que vostè hauria posat a dins de l'urna. No ens fa cap mena de por que es decideixi tot a les urnes.

Vostè actua, en definitiva, com aquell fonamentalista religiós que oblida algunes parts del seu llibre sagrat i se centra només en allò que concerneix a perseguir determinades coses accessòries. Vostè es concentra en aquella part de l'estat de dret que apella a la unitat d'Espanya, però s'oblida del benestar, de la justícia i de la democràcia, que haurien de ser reconegudes en un estat de dret.

Ens apellava, en la seva interpellació, i avui també a l'exposició de la seva moció, a les regles del joc. Unes regles del joc que vostè diu que hem de seguir, però vostè s'oblida que aquestes regles del joc, la Constitució espanyola, quan va ser redactada, no tots hi érem presents. Vostè no hi era perquè no havia nascut, em sembla; jo tampoc hi era, perquè tampoc havia nascut. Però, si haguéssim nascut abans i haguéssim pogut votar, la diferència és que vostè hauria pogut triar la seva opció política i nosaltres no, perquè Esquerra Republicana era il·legal quan es van escollir les Corts que van redactar la Constitució actual. I això és un pecat original de la Constitució que no podem oblidar.

Vostè parla de les regles del joc. Nosaltres el que volem no és... I parlava del parxís, en la seva interpellació. Nosaltres el que volem no és canviar les regles del parxís; el que volem és canviar de joc, i creiem que tenim dret a canviar de joc, i que ningú ens ha d'obligar a seguir jugant en aquest joc. I volem canviar-lo per un joc més democràtic, on es respecti el pluralisme, on es respectin les minories. I aquest serà el procés que farem per aconseguir la independència de Catalunya, per aconseguir la independència dels Països Catalans.

Vostè apella en el text de la seva moció a defensar la cohesió social. El que avui posa en risc la cohesió social també a Catalunya és la dependència política i econòmica que tenim respecte de l'Estat espanyol, és la marginació que patim els catalans per part de l'Estat espanyol també en el nostre benestar, i no estic parlant només de llengua ni de cultura.

A Esquerra Republicana, els nostres diputats, els nostres consellers, els nostres més de cent vuitanta alcaldes, els nostres més de 1.600 regidors i els nostres 10.000 militants treballem i estem en política perquè algun dia els Països Catalans siguin una nació independent. I això ho fem des d'aquest Parlament, des dels ajuntaments, i també des del Govern de la Generalitat.

I no en tinguin cap dubte, senyors diputats, i també vostè, senyor Rivera. En uns Països Catalans lliures, vostè també seria una persona més lliure.

Moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora María Ángeles Olano, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. La veritat és que compartim part del discurs que ha fet la senyora, la representant, la senyora Lídia, del Partit dels Socialistes de Catalunya. És la primera vegada que sentim el PSC parlar de la Constitució i dels sistemes, i del fonament de dret amb la contundència que ho ha fet; i ho agraïm, i sap que és la part que compartim.

Però la veritat és que li he de fer referència a una petita qüestió que em sembla important, que el 30 per cent dels alcaldes del PSC troben oportunes les consultes sobre la independència de Catalunya. Per no parlar del gran nombre de regidors, i vostè ho sap, que és així.

Per tant, des de la legitimitat i de la discrepància política que tenim amb els grups de la cambra, nosaltres, si ens ho permeten, parlarem de la moció, i no parlarem de la Llei de consultes populars, de la qual s'està celebrant la ponència parlamentària i amb la qual cada grup, doncs, tindrà per convenient fer la seva defensa.

Sí que em permetré recordar a Esquerra Republicana que, gràcies a la Constitució espanyola, gràcies a l'estat de dret, alguns partits que no ho eren, precisament, ara són legals, i, per tant, són constitucionals. Gràcies a la Constitució espanyola, de la qual deriva l'Estatut d'autonomia, però l'ordre és aquest, i la transició política i els fets històrics ens donen la raó. Alguns estaven al marge de moltes coses, i la Constitució i la transició política els ha ficat dintre de l'estat de dret. Aquestes són les regles.

Després, la segona qüestió. Escolti'm, les regles, quan s'aproven, també a Catalunya, les normes, quan s'aproven, incorporen el mateix mecanisme de reforma. Si

vostès volen reformar la Constitució, escolti'm, el mecanisme és el que marca la Constitució; el que no poden és enganyar la ciutadania amb aventures, amb processos que únicament el que fan és confondre. El que han de fer-ho és per la via legal, per la via de l'estat de dret, i aquí legítimament les urnes seran les que donaran més poder o menys a cadascun dels partits.

Nosaltres donarem recolzament a la moció, sobretot pels continguts que vénen de la moció –amb el discurs podríem estar en algunes parts més d'acord o no–, que ens plantegen, primer, que el Govern de Catalunya defensi l'article 86.5 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Vostès votaran avui en contra de l'aplicació d'un article de l'Estatut de Catalunya, que els llegiré textualment: «Correspon a la Generalitat el control de l'adequació a l'ordenament jurídic dels actes i els acords adoptats pels municipis i, si escau, la impugnació corresponent davant de la jurisdicció contenciosa administrativa, sens perjudici de l'acció que l'Estat pugui emprendre en defensa de les seves competències.»

Quin és el problema? Votaran en contra de l'aplicació d'aquest Estatut. El problema és que ja hi ha pràctica, ja hi ha praxi a no complir la llei a Catalunya en alguns supòsits. Els recordarem alguns episodis com pot ser el compliment i l'aplicació de les lleis d'educació, eh?, que vulneren alguns drets d'alguns ciutadans de Catalunya, que hi ha sentències que ho diuen; i, en canvi, ningú es fa responsable de la seva aplicació. Tampoc el Govern de Catalunya.

Per no parlar de la legislació de les banderes, que, cada vegada que es treu, fa sortir butllofes, però la llei diu exclusivament que la Generalitat també ha de vetllar per aquestes qüestions. Si no els agrada, modifiquin-la, però no ho facin per la via del carrer, intentant saltar-se la llei.

Nosaltres compartim amb el Partit dels Socialistes que en tot cas serà en la ponència parlamentària on veurem i on donarem l'oportú tractament a les consultes. Però els vull fer una referència: la moció que avui votem exclusivament ens està parlant de les mocions relatives a consultes sobre la independència de Catalunya aprovades en diversos ajuntaments. Suposo que *sus señorías* són coneixedors de... (*Veus de fons.*) Sí, *sus señorías*..., si queréis lo continuo diciendo en castellano, no hay ningún problema. *Sus señorías* son conocedores del texto de la ley, que dice que exclusivamente dentro de las competencias del municipio, de la comunidad autónoma, podemos hacer estas consultas; en caso contrario será el Estado, en aplicación del artículo 149, el que dirá si naturalmente se pueden conocer.

Por cierto, nos ha sorprendido, y así lo manifestamos desde esta tribuna, que la ley de consultas nos permite consultar sobre si queremos formar parte de España o no, pero no si estamos de acuerdo con las ordenanzas, con los impuestos o con la aplicación presupuestaria que hace a lo mejor nuestro alcalde, nuestro propio pueblo. Desde luego nos sorprende esta cuestión.

Gracias.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Lluís Postigo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Rivera, m'imagino que a aquestes alçades no li estranyarà que el posicionament del nostre grup parlamentari no sigui l'esperat per vostè. Jo crec que, de fet és l'esperat; vostè sap perfectament que no podem donar recolzament a una moció com aquesta, perquè és un absolut despropòsit. Per nosaltres és una moció que està fora de lloc i que no té cap mena de sentit.

Perquè, en definitiva, estem parlant de les consultes sobre la independència, si les podem anomenar «consultes», i ja s'ha dit aquí, convocades i promogudes per associacions i per entitats i per la gent, diguéssim, del carrer, que han tingut, això sí, el suport d'ajuntaments, però que no estan organitzades pels ajuntaments. Llavors, no entenc, no sé veure on hi ha la illegalitat d'aquestes mocions que donen suport a una manifestació popular. I, per tant, entenem que és un acte, la celebració d'aquestes consultes, les que s'han fet fins al dia d'avui i les que hi hauran, d'absoluta normalitat democràtica i que no són res més que una mostra del lliure exercici del dret a la llibertat d'expressió.

Vostè ve i ens manifesta aquí la seva indignació davant de la passivitat del Govern, davant de la no-actuació del Govern, quan això no és cert, i mostra la seva indignació davant de la connivència d'aquests ajuntaments i del suport que les administracions locals estan donant. Jo crec que vostè, en definitiva, l'únic que vol aprofitar és l'oportunitat que li brinda la causa independentista, diguéssim, per marcar perfil polític. Jo crec que vostè ho sap perfectament. Vostè se n'aprofita, aprofita que aquest tema, el de les consultes populars, està suscitant i suscitarà debat polític, debat públic en el carrer, en els mitjans, a molts ajuntaments de Catalunya on..., i no li ho dic, diguéssim, amb cap mala intenció: com que vostès no tenen cap mena de representació, aquest debat no el poden realitzar en els ajuntaments i es veuen obligats a portar-lo aquí, per forçat que sigui, com és el cas.

La moció que vostè presenta té el seu segell, és inconfusible. Vostès hi han tot un seguit de temes dels quals fan dogma de fe: l'aferissada defensa de la legalitat, l'aferissada defensa de la constitucionalitat, d'una determinada concepció de l'Estat espanyol, però tot això jo crec que al final el que fa és posar en evidència les seves pròpies contradiccions. Vostès són els màxims defensors de la legalitat vigent quan aquesta els interessa. Podria parlar d'altres exemples dels que s'han tractat en diferents sessions del Ple d'aquest Parlament; és a dir que en molts de casos la legalitat no els interessa, no els convé i no en són aquests màxims defensors. Són màxims avaladors de la Constitució i del pacte constitucional quan aquesta té una determinada lectura, la que a vostès els interessa, una lectura restrictiva, immobiliària, conservadora o quan s'ha de fer front a veus que reclamen lectures més obertes, lectures més generoses de la Constitució que hi tenen perfectament cabuda.

Vostès no estan d'acord, no accepten que es facin lectures que pretenguin o que facilitin l'adaptació als canvis socials que hi han hagut des del dia que es va aprovar la Constitució fins al dia d'avui. I vostès no comparteixen de cap de les maneres que es facin igualment interpretacions més progressistes de la Constitució, que també hi tenen cabuda i tenen aquesta possibilitat. En definitiva, vostès són els màxims defensors d'una concepció de l'Estat, que és uniformitzadora, eh?, pel que fa a la llengua, pel que fa a la cultura, al territori, a l'organització política i administrativa. És una concepció de l'Estat que no accepta la diversitat, que no accepta la diferència, que no accepta la riquesa de la pluralitat, que vol forçar, que vol obligar, que vol sotmetre.

Davant de concepcions com la que vostè defensa no li estranyi que cada vegada hi hagi més gent, que cada vegada hi hagin més ajuntaments que, sigui per convicció o sigui per reacció, es manifestin contraris a aquesta concepció de l'Estat que vostès tenen, a aquesta concepció de l'Estat de les autonomies que *se empecina*, com dirien alguns, a posar l'accent en *la indisoluble unidad de la nación española, patria común e indivisible de los españoles* i oblida que el mateix article reconeix i garanteix el dret a l'autonomia de les nacionalitats que la integren. I tots sabem que els graus d'autonomia són molt discutibles: n'hi han que serien restrictius o que pràcticament l'anullarien, com m'imagino que és el seu, i n'hi han d'altres que portarien a una concepció de l'Estat molt més federal, com seria el nostre.

Res més.

El president

Doncs, cridem a votació...

(*El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.*) Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, per al·lusions.

El president

Té un minut.

El Sr. Rivera Díaz

Dos casos. El senyor Aragonès deia que no respectàvem, que nosaltres només volíem les regles del joc però que no s'havien votat. Precisament, si vostès volen canviar les regles de joc el que han de fer servir és: el joc, que és la Constitució, hi han mecanismes per canviar-la, per modificar-la i per dissoldre-la. Per tant, el que no saben vostès o no volen és reconèixer que no tenen ni majories ni suport per canviar la Constitució espanyola.

I al senyor Postigo li he de dir que la veritat és que la posició que vostè defensa i alguns altres és la que defensen en altres països l'extrema dreta, com Umberto Bossi, que és l'extrema dreta que defensa aquestes posicions que vostè té. Progressista és el que defensa l'esquerra italiana, l'esquerra francesa o l'esquerra ale-

manya, que res té a veure i que s'assembla molt més a l'Estat de les autonomies que aquí defensem que no pas aquesta posició conservadora que vostès, sobtadament, des d'Esquerra Unida, han canviat i se n'han anat amb l'independentisme.

(*El Sr. Aragonès i Garcia demana per parlar.*)

El president

Senyor Aragonès...

El Sr. Aragonès i Garcia

Per al·lusions.

El president

Sí, un minut.

El Sr. Aragonès i Garcia

Sí, a la senyora Olano..., bé, sembla que li hàgim d'agrair la concessió gracieble que Esquerra Republicana es pugui presentar a les eleccions, gràcies a la Constitució espanyola. Miri, des del 1931 el nostre partit, que és quan es va fundar, ha estat sempre al costat de la democràcia i de l'estat de dret. I crec que n'hi ha d'altres que durant aquest temps, la majoria del temps, han estat a l'altra banda; per tant, s'ho haurien de fer mirar. (*Veus de fons.*)

I al senyor Rivera, que parlava de les regles del joc i de les majories, miri, avui la majoria que sortirà d'aquesta cambra en aquesta votació i prengui, doncs, les conclusions que cregui més oportunes.

Gràcies.

(*El Sr. Postigo i Garcia demana per parlar.*)

El president

Senyor Postigo...

El Sr. Postigo i Garcia

Sí, president, només per...

El president

Un minut.

El Sr. Postigo i Garcia

Sí, per al·lusions, perdó. Només per recordar-li al senyor Rivera... (*veus de fons*), senyor Rivera, si em vol escoltar només un moment, que ens acusava de posicionaments d'extrema dreta, només fer-li una pregunta: amb qui es presentaven vostès a les europees?

(*La Sra. Olano i García demana per parlar.*)

El president

Senyora Olano...

La Sra. Olano i García

Sí, gràcies, senyor president....

El president

També intueixo que deu ser per allusions.

La Sra. Olano i García

Per contradiccions i per allusions del senyor Pere Aragonès.

El president

Sí, un minut.

La Sra. Olano i García

Senyor Pere Aragonès... (*Veus de fons.*) Espera, que no le veo. Dirigido al portavoz de Esquerra Republicana que ha intervenido en esta moción. Yo he hablado de algunos partidos, si usted se ha sentido aludido usted sabrá por qué. En todo caso, si usted defiende la Constitución y defiende el Estatuto realmente usted tiene una contradicción en sí mismo. No vemos por qué no da soporte a una moción que lo único que pretende es que se aplique un artículo del Estatuto.

Gracias.

El president

Procedim, doncs, a votar la moció.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 16 vots a favor i 114 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la fiscalitat (tram. 302-00190/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre fiscalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

(Pausa.)

La Sra. Olano i García

Senyor conseller, senyores i senyors diputats, avui presentem, per part del Grup Popular, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la fiscalitat. Amb aquesta moció, com ja vam explicar en la interpel·lació, el que preteníem és fer una reflexió prèvia al debat de pressupostos i al debat de la Llei de política fiscal i financera a fi i efecte de fer una reflexió en aquesta cambra sobre les qüestions que ens afectaven tant en l'àmbit autonòmic com en el que feia referència a la ingerència o a l'afegit que suposaven els pressupostos generals de l'Estat a la fiscalitat i, per descomptat, la pressió que suporten els ciutadans de Catalunya.

Amb els punts que els proposem en la moció fem referència, en el primer punt, a constatar la necessitat que el Govern de la Generalitat dugui a terme una política fiscal responsable amb l'objectiu de fomentar i estimular l'economia catalana. Ja sabem que, per part

dels portaveus dels diferents partits que donen suport al Govern, es dirà que s'està fent alguna cosa. Nosaltres considerem que s'ha de fer quelcom més.

En el segon punt, que considerem prioritari que s'estimuli el consum per tal de superar la situació de crisi econòmica. Considerem que les mesures que han aprovat al Consell de Ministres del Govern Zapatero fan tot el contrari: el que fan és gravar i incrementar en una mitjana de més de seixanta euros la pressió fiscal a cada una de les llars catalanes i a cada un dels ciutadans de Catalunya. I, en aquest sentit, la interpellació, i per tant la moció, es va fer abans que caiguessin les esmenes a la totalitat, en aquest cas, una de presentada pel Grup Popular.

En la mateixa moció fem la referència, al punt quart, a la necessitat de contemplar en la Llei de mesures fiscals i financeres la rebaixa de la pressió fiscal dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I no ho fem d'una perspectiva estrictament autonòmica, sinó que, com els he dit, hem de veure que la pressió final que suporta al final un ciutadà és la suma de la pressió fiscal que suporta en l'àmbit local, la pressió fiscal que suporta en l'àmbit autonòmic més la pressió fiscal que suporta dels tributs, dels impostos que provenen de l'Estat. És la totalitat. I nosaltres considerem que a Catalunya, en concret, hem de fer una reflexió sobre aquesta qüestió i no ens podem excusar exclusivament amb el que és la nostra competència. I, per tant, hem de tenir aquesta sensibilitat perquè al final representem els ciutadans i no els podem dir: «Això no és la meua competència, no en som conscients o no donem suport...», no ens fem ressò del que t'afecta.» Perquè, com he dit, és la suma dels tres supòsits.

En el punt cinquè fem la reflexió i, per tant, considerem que el Govern hauria d'impulsar mesures necessàries, de caràcter urgent, per tal de reactivar l'economia, per tal de facilitar el crèdit, aquest crèdit tan necessari que no arriba a les famílies ni a les pimes. La recuperació econòmica és una assignatura pendent, una assignatura que afecta directament els ciutadans, i, per tant, el consum i l'estalvi dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya és imprescindible per reactivar l'economia.

I en el punt setè fem l'apunt, la reflexió del que suposava aquest pressupost general de l'Estat del 2010, que suposava una apujada d'impostos, per tant, menys diners que arribaran als ajuntaments de Catalunya. S'ha calculat que a la vora d'un 17 per cent suposarà aquesta apujada d'impostos estatals per al finançament local. I que també la conseqüència d'això és que qui patirà més la pressió fiscal seran les classes mitjanes, les classes baixes, les classes que són realment els contribuents dels impostos.

En aquest sentit també, i fent referència a l'esmena que ens ha presentat el Grup de Convergència i Unió, va en el mateix sentit que la nostra, d'aportar una reflexió d'un debat de l'impost de successions que ja hem celebrat i que tant Convergència com el Partit Popular fa anys que presentem en aquesta cambra; que l'últim dia vam sentir un petit compromís d'Esquerra Republicana dient que aquest impost era injust.

Doncs, precisament, si anem en una mateixa línia de rebaixar la pressió fiscal també per la via de l'impost de successions, esperem que, si bé en aquesta ocasió ja sabem que els grups que donen suport al Govern, com sempre..., però el Partit Popular continuarà presentant les seves propostes, i també ho farem en pressupostos i en la Llei de mesures fiscals i financeres, com a mínim aquesta ocasió i aquesta interpel·lació hagin estat un element de reflexió de possible acord entre vostès, i ens presentin uns pressupostos i una llei de mesures que puguin contemplar aquesta sensibilitat cap als ciutadans de Catalunya i cap a les pimes, que han estat el motor i que ho han de tornar a ser. Només esperen que el Govern, doncs, posi la seva mà al costat i doni recolzament al gran esforç que fan aquestes petites i mitjanes empreses.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó per presentar l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Pausa.)

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats... De fet, senyora Olano, li presentem una esmena, si vostè m'ho permet, amb plena intencionalitat; intencionalitat des del punt de vista parlamentari, que jo crec que és un dels primers, si no dels més importants, instruments que té un parlament per fer-se escoltar: la intenció, la intencionalitat.

L'esmena que ha presentat el Partit Popular, senyora Olano, nosaltres la compartim en el seu conjunt. És una esmena benintencionada, que probablement acabarà dormint el son dels justos, com aviat comprovarem, però nosaltres compartim l'esperit i la lletra d'aquesta iniciativa. Però ens ha semblat que hi faltava una cosa, que és al que hem procedit: a introduir una esmena que tornés a actualitzar en aquest marc que vostè planteja, de reflexió sobre pressió fiscal, baixada d'impostos, activitat, etcètera, tornés a actualitzar, una vegada més, la necessitat d'operar en el tema de successions i donacions. I per això els hem presentat a vostès aquesta esmena.

Jo tenia l'oportunitat de llegir aquests dies –recomano que vostès, si tenen temps, ho facin– l'acord del Govern alemany entre cristianodemòcrates i liberals On Taxation; de veritat que jo faria una recomanació, senyories, perquè vostès puguin llegir l'apartat, concretament, de «Taxations, finances and budget». I si vostès llegeixen això descobriran per on van els vents, en l'àmbit del combat de la crisi, al principal país d'Europa... (Veus de fons.) Aquí, aquí... No, no, aquí... Quantificada la reducció.

En qualsevol cas, ara no podem, com és natural, senyor president, reprendre tot aquest debat. Ja tindrem l'oportunitat de fer-ho, senyor conseller, ben aviat; en el debat de pressupostos ja tindrem l'oportunitat de parlar-ne, estic segur que vostès plantejaran a aquesta cambra una iniciativa. Però es tracta exactament d'això. Per què

esperar el debat de pressupostos, quan tenim l'oportunitat d'avançar ara?

He llegit durant tots aquests dies que Esquerra Republicana de Catalunya està disposada a parlar amb Convergència Democràtica de Catalunya per... –sempre–, però per reduir significativament l'impost. És veritat? (Pausa.) Sí. També he llegit que Convergència està tan disposada com Esquerra a parlar amb vostès per reduir immediatament l'impost. És veritat? (Pausa.) També. M'ha semblat que hem donat una passa endavant, perquè, interioritzada la pressió d'Esquerra Republicana de Catalunya pel clam popular que significa enllestir aquest impost, els socialistes estan disposats a parlar amb Esquerra Republicana de Catalunya per reduir l'impost. Per tant, avancem; a poc a poc, però avancem.

Resulta que els populars estan clarament per la supressió, nosaltres estem clarament per la supressió, els republicans estan més tímidament per la supressió, els socialistes no estan per la supressió –Iniciativa no ho esmento, perquè no estan en aquesta línia–, i em sembla que s'han produït contactes, que nosaltres estíem molt interessants, entre els partits que donen suport al Govern, per tenir una joiosa iniciativa a traslladar als pressupostos. Pregunta, senyores i senyors diputats, de la majoria: per què esperar? La pregunta és per què esperar. I per què, ja que tenim una iniciativa dels populars, amb una esmena tan intencionada per part nostra, que parla senzillament.... Deixi'm llegir-li-ho, perquè no hi hagi cap mena de dubtes al respecte; parla d'«impulsar de manera progressiva la supressió total de l'impost de successions i donacions al llarg d'un període de quatre anys, com a màxim, per avançar en una reducció significativa de la tributació de les transmissions, especialment els patrimonis mitjans de les famílies catalanes, les més afectades per aquest impost».

Per què no donar ja avui una bona notícia? (Veus de fons.) Avui, ara... Si no cal que esperin, no cal fer el ridícul tres setmanes més; comprèn, Comín? No cal que vostès facin el ridícul tres setmanes més, deixin de fer-lo avui. I hi ha una iniciativa nostra, que amablement la diputada del Partit Popular incorpora, que els republicans saluden encantats, que els socialistes no tan encantats la voten, i, Pi, ja no sé el que farà Iniciativa, que en aquest punt vostès tenen una posició, una miqueta –ho entenc i ho respecto, que li quedi clar, no busco cap debat fals, ho entenc i ho respecto–, de negar-se a aquest tipus de progrés en l'àmbit de successions.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, senyor president, dient que avui tenim una bona oportunitat per enviar en dies, diputades i diputats, tan enrarits, tan maleïdament enrarits, una bona notícia a l'opinió pública catalana, a saber: que la cambra catalana ha decidit posar en marxa el procés de *supressió gradual* de l'impost de successions.

Senyora diputada, gràcies per acceptar l'esmena. Que tinguem sort.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades... Senyora Olano, si em permet, començaré amb relació a l'esmena de Convergència.

Senyor Teixidó, jo com que em temia, diguem-ne, que sortiria vostè explicant l'esmena de Convergència, he fet una cosa, que és mirar el debat que vam tenir l'altre dia; dic: «Deixa-me'l repassar.» I he descobert... (*el Sr. Fernández Teixidó intervé sense fer ús del micròfon*) –sí, però li faig primer una referència a vostè, i després dedicaré la majoria del temps a la diputada– que no sé si vostè viu a Catalunya, no ho sé segur. (*Remor de veus.*) Perquè vostè ens diu, literalment –ara parlarem d'Alemanya–, vostè ens diu literalment: «Escolti, escolti, l'exemple d'un diari» –de l'*Avui*, concretament era, em sembla, no?–, «una família normal» –vostè va dir literalment–, «que té una caseta, que té uns comptes bancaris, que té tres fills, que té un discapacitat» –ho acabo de mirar, eh?, és literal–, «sap quant paga a Catalunya?» (*veus de fons*) –no, l'apartament no el va dir; si el volia dir, no el va dir. Diu: «Paga set mil euros, 7.082, 1.200.000 pessetes, de les antigues pessetes.» Llavors, vostè ho compara amb les altres comunitats autònomes, «una família normaleta».

Escolti, una família normaleta..., sap de quin valor era el patrimoni heretat d'aquest exemple, exactament aquest exemple que vostè va fer servir? De 166 milions de pessetes. A mi em sembla que una gran part de les famílies catalanes no hereten –no hereten– un patrimoni de 166 milions de pessetes. És més, sap quant suposa sobre el total del patrimoni, és a dir, sobre l'herència, aquests cent mil euros que a vostè l'escandalitzaven, sap què suposen? Un 0,7 per cent –un 0,7 per cent– del total del patrimoni heretat.

Jo quan sento això em pregunto, escolti a quin món viuen, vostès? –a quin món viuen, vostès? A Catalunya no! Perquè una família normaleta a Catalunya, i la gent que m'està escoltant crec que ho té molt clar –no aquí, els que m'estan escoltant, si és que m'està escoltant algú a fora–, una família normaleta, en general, a Catalunya no hereta un patrimoni de 170 milions de pessetes. Què més voldrien, les famílies normaletes de Catalunya, que heretar un patrimoni, un sol hereu –un sol hereu–, de 170 milions de pessetes! Per tant, no sé si vostè viu exactament a Catalunya.

On segur que no viu és a Alemanya, perquè a Alemanya l'acord dels liberals i els democristians, escolti, senyor Teixidó, va exactament en la nostra direcció: rebaixa sí, *supressió no* –rebaixa sí, *supressió no*. I el que ens separa a vostès, aquest cantó de l'hemicicle, de nosaltres, aquest altre cantó de l'hemicicle, és que tots –tots, tots– els partits d'aquest cantó de l'hemicicle ens hem compromès a rebaixar l'impost i, en canvi, vostès ens

demanen que suprimim l'impost. Però passa una cosa, que és que, escolti, no es pot estar a favor de dues coses alhora, no es pot, senyor Teixidó. Vostè pot fer tots els jocs de mans retòrics que vulgui, però no es pot estar alhora a favor de la... –vaig amb la senyora Olano, no pateixi, senyor Teixidó–, no es pot estar alhora a favor de la igualtat d'oportunitats i de suprimir l'impost, no es pot; vostè ha de triar. Escolti, vostè és molt legítim de dir: «Suprimim l'impost», però llavors reconegui que passa olímpicament de la igualtat d'oportunitats, perquè és així. Me'n vaig amb la senyora Olano, senyor Teixidó, i si de cas... (*Remor de veus.*) Escolti, miri's bé això d'Alemanya, eh? No l'han suprimit.

Escolteu... Senyora Olano, a mi és que em passa una cosa, que és que per un moment m'he pensat que vostès no tenien grup parlamentari a Madrid, perquè no entenc per què hem de fer un debat en el Parlament sobre la política fiscal del Govern espanyol. No vol dir això –no vol dir això– que el Govern de Catalunya no hagi d'influir en la política fiscal del Govern espanyol; però això és una cosa, i fer un debat aquí al Parlament de Catalunya sobre la política fiscal de la senyora Salgado n'és una altra. Per tant, jo per un moment he pensat: «Potser no van treure cap diputat a Madrid, i llavors el Partit Popular de Catalunya...» (*Remor de veus.*) No, sí que en van treure, sí que en van treure; molts, molts...

Escolti, miri, passa una cosa –ràpidament–, que és que vostès ens demanen una sèrie de coses que unes són òbvies i les altres ja les estem fent. Vostès ens demanen: «política fiscal responsable»; evidentment. «Estimular el consum»; evidentment. «Pressupostos austers»; escolti, ho estem fent amb els pressupostos de l'any passat, hem fet mesures d'austeritat pressupostària fa uns mesos i en els propers pressupostos, esperi uns dies, no pateixi. Ens diu: «Impulsar mesures necessàries de manera urgent per reactivar l'economia»; escolti, fa un any i mig que ho estem fent, des d'abans de l'estiu –des d'abans de l'estiu...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

...des d'abans de l'estiu de l'any 2008.

I per anar acabant, senyora Olano, una última reflexió, que és que vostès acaben la seva moció dient: «I el que hem de fer és abaixar els impostos, perquè els ajuntaments puguin tenir més recursos.» Literalment la frase de vostè és, deixi'm que la llegeixi...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

...«més impostos es tradueix en menys recursos». Senyora Olano, amb tota la cordialitat, es pot prendre el pèl a la gent fins a un punt –es pot prendre el pèl a la gent fins a un punt–, però vostè sap perfectament que a tot Europa els països amb millors serveis públics són els que tenen més impostos, perquè és l'única manera

de tenir més recaptació. I, per tant, no faci creure a la gent que per tenir més recaptació el que hem de fer és abaixar els impostos, perquè no és veritat.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, breument, per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana davant d'aquesta moció que ens ha presentat el Grup del Partit Popular, i en concret la diputada Àngels Olano.

No li donarem suport –no li donarem suport–, i intentaré argumentar, amb el poc espai de temps que queda..., tenim pràcticament intervencions de quatre minuts i mig, cinc minuts, i, evidentment, han sortit moltíssimes coses i, a més a més, encara n'hem afegit una de més, que és aquesta esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, relativa a l'impost de successions, que, evidentment, no defugiré i que en parlarem, doncs, amb tranquil·litat.

En primer lloc, al que és la moció del Partit Popular no li donarem suport, perquè, en definitiva, crec que el que vostè intenta aquí avui és, en primer lloc, fer un debat anticipat dels pressupostos 2010 de la Generalitat de Catalunya, i, per tant, els debats, posem-los allà on pertocuen. Queden poques setmanes, queden poques setmanes perquè entrin en aquest Parlament els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2010. Ja en parlarem durant tota aquesta tramitació parlamentària, ja debatrem sobre quines han de ser aquestes línies d'orientació, els seus arguments contra els nostres arguments, però no ho fem anticipadament amb una moció; és a dir, fem-ho quan toca, i quan toca és quan es fa el debat dels pressupostos.

També he intentat traslladar el debat dels pressupostos generals de l'Estat que es va produir en el Congrés dels Diputats, i efectivament, el nostre grup parlamentari va també presentar una esmena a la totalitat a aquests pressupostos generals de l'Estat. I dirà vostè: «Per què no em dóna suport si vostès també van presentar una esmena a la totalitat a aquests pressupostos generals de l'Estat, des d'Esquerra Republicana?» Doncs, bé, perquè els arguments pels quals vostès van presentar una esmena a la totalitat, millor dit, un retorn, perquè en el Congrés dels Diputats el que es vota és el retorn dels pressupostos cap al ministeri, si bé el sentit del vot va ser idèntic, i, en aquest sentit, doncs, tant Convergència i Unió, el Partit Popular com Esquerra Republicana en van votar, els arguments són realment molt, molt diferents.

Permeti'm només extraure una part del que el diputat Joan Ridao va dir el 20 d'octubre –el 20 d'octubre– en aquest debat, que jo crec que sintetitza molt bé el que pensem i per què vam presentar..., en matèria fiscal, que és on vostè ho ha centrat.

Vaig traduint: «Si la política del Govern espanyol és erràtica, cregui'm que la política fiscal és una autèntica nòria» –deia Joan Ridao–, «perquè al final, com he dit, ni els rics pagaran més ni amb el que vostès» –referint-se al Govern espanyol– «recaptaran de més per finançar..., no incrementaran la despesa pública, perquè aquesta es retalla en un 4 per cent. Aleshores, aquesta recaptació de més simplement servirà per tapar forats de dèficit fiscal..., de dèficit públic.» I és aquesta la nostra argumentació.

Però és que a més a més la nostra esmena a la totalitat també anava referida a altres aspectes. Per què no s'aprima l'Estat? –per què no s'aprima l'Estat? Jo crec que aquí no ens trobarem o no estem parlant exactament en el mateix idioma. Per què existeixen ministeris que totes les competències ja han estat transferides a les comunitats autònomes? S'ha d'aprimar l'Estat –s'ha d'aprimar l'Estat.

O el dèficit fiscal. Estem parlant d'unes polítiques fiscals, però que, impostos que s'estan pagant a Catalunya per part d'empreses i per part de particulars, resulta que no es retornen en forma ni d'inversió ni de despesa pública. S'ha millorat en una petita mesura amb l'acord de finançament, però aquest dèficit continua existint. Per tant, polítiques fiscals fetes des de Madrid, la incidència que tenen a Catalunya és diferent, perquè no existeix una correlació clara entre el que es recapta i la despesa i entre la despesa i la inversió pública.

Quant a l'esmena d'impostos de successions..., em queda un minut, i com he dit abans, no ho defujo. Senyor Fernández Teixidó, vostè, el que busca amb una esmena com la d'avui és un impuls polític. Una moció no deixa de ser un impuls polític. I vostè busca un impuls polític perquè s'obri aquest debat sobre l'impost de successions.

Jo crec que la bona notícia que abans reclamava ja la vam tenir; ja la vam tenir en el debat de política general fa una mica més d'un mes. Ja vam tenir una proposta de resolució aprovada per aquest Parlament. Per tant, un impuls polític clar de reforma i de modificació d'aquest impost de successions. I oi que avancem? Doncs, deixem que vagi avançant, perquè l'impuls polític ja hi és i aquella bona notícia ja es va donar. A partir d'aquest moment el que hem de fer és treballar, més o menys discretament, i veure fins on arriba aquest impuls polític que ja s'hi va donar en el seu dia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyora Olano, vostè deia que volia fer una reflexió. Permeti'm que li digui que la reflexió que ens proposa, quan l'hem llegida, ens ha semblat, permeti'm, d'escassa volada. Ens ha

semblat una vegada més el reguitzell de tòpics a què en matèria econòmica ens tenen acostumats.

Vostè parlava d'una política fiscal responsable. Miri, una política fiscal responsable és molt més que un *leit-motiv* «abaixar sempre, abaixar-ho tot», repetidament, «sempre és bo abaixar-los molt, abaixar-los tots».

Faré com ha fet el diputat Teixidó. Mirin què passa per Europa. Han vist que el líder dels conservadors britànics, a l'oposició, ha anunciat que si guanya el govern no tirarà endarrere les mesures fiscals que ha fet el Govern laborista? I són de dretes, eh?

O vostès han vist que el president de França, que no és precisament d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, proposa noves mesures fiscals que tenen en compte el medi ambient? Escolti, jo amb aquesta gent tinc ganes de tenir un debat fiscal; em veig capaç, en tinc ganes, em posa.

Però, escolti'm, davant d'aquesta cantarella de tots els impostos són dolents, són dolents, són dolents, i llavors abaixem el de successions, doncs, miri, no, no hi estem d'acord, d'eliminar-lo, de cap de les maneres, perquè el que hem de ser capaços d'explicar és el següent. Oi que tothom entén que quan es paga una nòmina es distrau una quantitat de diner, encara que aquella nòmina sigui d'un «mileurista», i aquesta quantitat va als fons públics per poder donar respostes a les necessitats col·lectives? És raonable que, en determinades circumstàncies, transmissions importants, com la que vostè ens va portar aquí com a exemple, amb masses de 160 milions de pessetes, que passen, paguin una petita quantitat a la col·lectivitat? Això és lògic?

Doncs, bé, el que vostès ens propugnen és que en aquest país només hi hagi l'impost sobre la nòmina i l'impost sobre la barra de pa. I això perjudica les classes treballadores i com que perjudica les classes treballadores no hi estarem d'acord i ens oposarem a la desaparició d'una figura fiscal que es justifica en termes de recaptació i en termes de justícia, d'equitat i de progressivitat. I saber explicar les coses clares i fer pedagogia és sense cap mena de dubte una virtut en política. I el nostre grup és el que aspira a fer-ho.

Tampoc no compti amb nosaltres, eh?, per allò de..., escolti, hem de fer despesa pública, molt bé, i d'on sortiran els recursos, si no de la fiscalitat? Superar la crisi requereix inversió. Em sembla que en això hi podem estar d'acord absolutament tots. I atendre la necessitat de les famílies requereix despesa. I tenim, i que ho digui jo té una certa ironia, una capacitat limitada de recórrer a l'endeutament públic.

Per tant, senyors, eh?, siguin seriosos i no facin propostes que impossibiliten precisament les polítiques públiques que ens poden accelerar la sortida de la crisi.

Per descomptat, senyora Olano, no compti amb nosaltres per aquest *agitprop* sobre la manca de mesures d'austeritat. Els pressupostos de l'any passat, les mesures que s'han pres després dels pressupostos de l'any passat i els pressupostos d'aquest any gairebé obligatòriament els puc assegurar que estaran carregats de mesures d'austeritat.

No compti tampoc amb nosaltres per «denostar» un sistema de finançament que va molt més enllà del que havia tingut mai Catalunya i que en aquests moments és també una eina perquè disposem d'uns recursos que ens són absolutament necessaris. És veritat que avui no hi ha fet referència. Aquesta nota la portava perquè pensava que sortiria. En tot cas, si vostè vol, li ho retiraria.

Però sí que, en canvi, li faré referència a un punt que avui sí que me l'ha tret, que és la referència en aquest Parlament a decisions que no són ni d'aquest Parlament ni del Govern de Catalunya. Fiscalitat: nosaltres em sembla que tenim menys diputats que el Partit Popular, em sembla, comptat així, ràpid, al Congrés dels Diputats, però, miri, pel que fa referència a la qüestió de fiscalitat ens hem fet sentir i hem sigut crítics. Perquè, escolti, vostès estarien d'acord a regular les Sicav, que és un lloc on s'amaguen molts diners que no paguen el que haurien de pagar i són grans fortunes? O vostès estarien d'acord a carregar les rendes més altes, que són les que tenen capacitat per pagar? O vostès estarien d'acord perquè en aquest país es perseguiu d'una manera dura el frau fiscal?

Doncs, miri, aquests són els tipus de mesures que nosaltres hem proposat als pressupostos. Per tant, em sembla que nosaltres això ja ho hem fet. Però on ho hem fet? On tocava, al Congrés dels Diputats. I em sembla que portar-ho aquí és una cosa que esta fora de lloc.

Francament, se m'acaba el temps, que no els arguments, però em sembla que amb els que he exposat vostè en tindrà prou per entendre que nosaltres no donarem suport a la seva moció.

Moltíssimes gràcies.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, la moción que presenta el Grupo Popular es oportuna en cuanto que aborda de una manera directa la política fiscal. En un espacio en que, por las circunstancias y el contexto en el que nos movemos, no se puede combatir la crisis con la política monetaria, y es bueno que eso sea así, a la vista de la seguridad que da el euro, sin duda el instrumento con el que se cuenta por parte de los gobiernos para atajar la crisis, uno de los instrumentos fundamentales, es la política fiscal.

La pregunta es, y aquí se ha manifestado claramente, si incrementamos el gasto público o no, y, si incrementamos el gasto público, qué hacemos con la política fiscal. Yo creo que es una posición que son vasos comunicantes, por decirlo de alguna manera.

La moción se presenta en unos términos adecuados. Política fiscal responsable. Yo creo que evidentemente hay que estar a favor de un manejo cauto de la política fiscal. Daremos apoyo a este punto.

Estimular el consumo. Es evidente que en estos momentos es imprescindible estimular el consumo para reactivar la economía. Otra prioridad a la que también se dará apoyo.

Presupuestos austeros. Sin duda; el gasto público, responsable. No siempre es responsable, y en esta cámara tenemos muchas evidencias de que eso no es así. En cada sesión o en cada comisión tenemos ocasión de observar cómo en muchas ocasiones no se invierte o no se destina adecuadamente.

Hay un apartado que sí que he echado en falta en la moción y que me gustaría poner sobre la mesa, que es a la hora de hablar de la política fiscal responsable también se ha de abordar el tema de la lucha contra el fraude. Yo creo que sí que es cierto que en demasiadas ocasiones se elude ese aspecto fundamental y recientemente, con motivo de un informe de la Sindicatura de Cuentas sobre el impuesto sobre sucesiones y donaciones, descubrimos, por ejemplo, que una mala política de gestión tributaria hacía de Cataluña poco más o menos que un paraíso fiscal precisamente en materia de impuestos sobre sucesiones y donaciones. Me estoy refiriendo al programa Gaudí. Es así que la lucha contra el fraude es imprescindible, y dotarse de los instrumentos adecuados para ello.

No eludiré el debate estrella que es, en los últimos tiempos, el impuesto sobre sucesiones y donaciones. En el caso de apoyar y aceptar la enmienda del Grupo de Convergència i Unió, nosotros nos abstendremos y no daremos apoyo a la enmienda.

Por una razón, primero metodológica, y de concepto. La enmienda pretende la supresión... (*Veus de fons.*) Sí, sí; «impulsar de manera progressiva la supressió total de l'impost», la supresión total del impuesto. Es decir, primera parte de la enmienda.

Ahí no podemos estar de acuerdo, pero no porque finalmente no fuera un objetivo deseable, que a lo mejor sí, pero siempre hemos defendido y lo he defendido desde esta tribuna que ese es un impuesto estatal, que el órgano competente para ello es el Estado y que en todo caso hay que armonizar—armonizar— ese impuesto a nivel de toda España. Es decir, no se puede eludir la competencia. Y en este caso sería una medida institucional la que se presenta en esta tribuna a través de esa enmienda.

En cuanto a la reducción, por supuesto que sí. En el último debate apoyé, y lo apoyé con las palabras del Grupo Socialistas, es decir, que decía que realmente eso es conveniente. Y yo creo que, si todos estamos de acuerdo en esta cámara en reducir el impuesto, pues, ahora dentro de poco tenemos ocasión, dentro de unos días, de verlo palpablemente, si es así y si esa voluntad se manifiesta realmente.

Y una última reflexión. Habla el señor Sergi de los Ríos de trabajar discretamente en el impuesto sobre sucesiones y donaciones, en la supresión..., en este caso en la reducción del impuesto. De verdad que me gustaría que su grupo se aplicara el cuento y trabajara discretamente y no exteriorizara de una manera tan contradictoria y tan públicamente sus distintos pun-

tos de vista un día sí y otro también, puesto que hace unos meses pensaba una cosa, ahora piensa otra, y veremos en el debate de presupuestos finalmente lo que piensa.

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente.

El president

La senyora Olano pot...

El Sr. Domingo Domingo

Pido..., pido votación separada, señor presidente, lo digo a efectos didácticos, de los puntos 6, 7..., 6 y 7.

El president

Molt bé. La senyora Olano pot posicionar-se sobre les esmenes. Posicionament sobre esmenes.

La Sra. Olano i García

Sí, como hemos comentado, daremos soporte a la enmienda presentada por Convergencia, porque precisamente quiero reclamar y reivindicar que en esta cámara el primer partido que reivindicó la supresión total del impuesto fue el Partido Popular. Después Convergencia se ha sumado al camino, pero lo cierto es que fue el Partido Popular el que inició, esperamos que el resto de partidos se incorporen a la cámara.

Y si me lo permite, señor presidente, dentro del tiempo que tengo quiero precisamente hablar de los tiempos, de por qué se ha presentado esta moción. Pues como los departamentos están haciendo sus presupuestos, para que luego no puedan aludir que no tenían conocimiento de lo que pensaba la oposición, por eso se ha presentado esta moción en estos momentos, para que ya sepan de alguna manera que somos previsibles en cuanto a que les pedimos austeridad y rigor.

Y en cuanto a las explicaciones que nos han manifestado, sobre todo por el Grupo Socialistas, mire, cuando uno mira a Europa desentendiéndose de las políticas del señor Zapatero, siendo del Partido Socialistas en Cataluña, ¿sabe en lo que se traduce? Solamente en una palabra: incompetencia. Incompetencia del Gobierno catalán para suprimir y bajar la presión fiscal de los ciudadanos de Cataluña y de las Pime en Cataluña. Porque no vamos a aceptar de ninguna manera que el Partido Popular no haga propuestas que hayan dado resultados y, como se ha calificado aquí, que tienen escasa volada.

Señor Pi, quien no ha abordado la reforma de las Sicav ha sido el señor Zapatero, quien nos sube el IVA en España es el señor Zapatero, quien nos aumenta las rentas del capital en España es el señor Zapatero y quien está, de alguna manera, grabando y penalizando las rentas del ahorro es el señor Zapatero. Por lo tanto, cada uno es responsable de sus actos y el Partido Popular es respon-

sable en esta cámara de intentar que el Gobierno, ante su falta de actuación, al menos contribuya a ese debate de reflexión de darse cuenta de cuál es la situación y, en la medida que se pueda, hacer esa reflexión de austeridad, de gasto oportuno, de inversión oportuna y de bajar la presión fiscal de los ciudadanos.

Gracias.

El president

Cridem a votació. I el senyor Fernández Teixidó demana la paraula...

El Sr. Fernández Teixidó

Sí, senyor president, per al·lusions.

El president

Té un minut.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. No deixa de ser sorprenent, malgrat que el diputat Comín hi està en tot el seu dret, que ell utilitzi un torn d'intervenció per contestar el Partit Popular i ressusciti un debat que vàrem tenir fa quinze dies. Vol dir això, diputat Comín, cua de palla, m'entén? Cua de palla per emprar aquí uns arguments que l'altre dia no va emprar i que no deixa l'oportunitat que se'ls contestin.

Però anem a allò essencial, si vostè creu davant de Catalunya que una família que té un pis, un pis de 100 milions de pessetes és una família anormal, s'ho ha de fer veure. S'ha de tractar, Comín. Si una família d'un pis de 100 milions de pessetes a Catalunya és una família anormal, que no és normal, s'ho ha de tractar. És a dir, vostè sap el que val avui un pis al Clot? Vostè, que ha estat tant a Catalunya, sap el que val un pis al Clot, de noranta metres quadrats? Entre 90 i 100 milions de pessetes. El producte d'una vida sencera...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

...-acabo, senyor president-, el producte d'una vida sencera, Comín, és un pis, uns comptes bancaris arriben a 160 milions i diu: «Això és anormal.» Les classes mitjanes de Catalunya...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

...són anormals.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Pi..., Senyor Pi, té un minut.

El Sr. Pi i Noya

Senyora Olano, suposo que vostè està al cas que el senyor Zapatero no és precisament d'Iniciativa, les postures que jo li he explicat de regular les Sicav, de perseguir el frau fiscal, d'incrementar la pressió sobre les rendes més altes són les postures que va defensar el diputat al Congrés Joan Herrera, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida. I, per tant, són aquelles postures que jo també més modestament intento defensar en aquest Parlament.

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyor Teixidó...

El president

Senyor Comín, senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

Sí, per al·lusions del senyor Teixidó.

El president

Té un minut clavat.

El Sr. Comín Oliveres

Senyor Teixidó, és que hem parlat de 170 milions, no de 100, però tant és, és que no és opinable, és estadístic. Busqui, busqui vostè i miri quin percentatge..., busqui quin percentatge de les famílies catalanes hereten, un únic hereu, un patrimoni de 170 milions de pessetes... Sí, perquè l'exemple que posava vostè era un únic hereu... (*veus de fons*), l'exemple que ha posat vostè, està escrit en un diari, era un únic hereu —era un únic hereu. Busqui el percentatge d'hereus que a Catalunya hereten 170 milions de pessetes. A mi m'agradaria que vostè tingués raó i que fos un 60 o 70 per cent, però no és així.

I efectivament —i acabo, senyor president—, em tracto i la meua manera de tractar-me és mirar què fan a la resta de països d'Europa, començant per Alemanya. I a tots els països d'Europa, senyor Teixidó, han decidit no suprimir l'impost. I la realitat no li agrada i jo ho entenc, perquè s'han equivocat i molt en aquest tema.

Gràcies, senyor president.

El president

Hi ha una petició de votació separada per part del Grup Mixt dels punts 6 i 7. Alguna altra petició més? (*Pausa.*) Sí, senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

A la vista que sembla que s'ha acceptat el punt 8 per part del Grup Popular, també el 8. Seria votació separada dels punts 6...

El president

...6, 7 i 8 conjuntament, eh?

El Sr. Domingo Domingo

Conjuntament.

El president

Senyor Pujol... (*El Sr. Pujol i Ferrusola intervé sense fer ús del micròfon.*) El punt vuitè separat del 6 i 7, d'acord.

Per tant, votem, en primer lloc, el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem ara els punts 6 i 7.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 57 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada la resta de la moció per 61 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'agricultura (tram. 302-00191/08)

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre agricultura, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Pellarès.

El Sr. Pellarès i Povill

Gràcies, senyor president...

El vicepresident primer

Un moment, senyor diputat, si us plau. Prego que amb celeritat s'abandoni l'hemicicle per aquells diputats que vulguin fer-ho i permetin que es pugui escoltar amb atenció la seva intervenció.

Té la paraula, senyor Pellarès.

El Sr. Pellarès i Povill

Gràcies, senyor president. Bé, la moció que presentem avui des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió és una moció basada únicament en dos punts: un punt fa referència a un debat de política agrària anunciat, parlat i, en certa manera, ja compromès per poder celebrar aquí al Parlament de Catalunya. Este punt, que fa menció al debat que s'ha de celebrar, va en dos aspectes: un bàsic que és que no volem esperar, voldríem que este Ple se celebrés al més aviat possible, posem un temps prudencial que és el mes de gener, bàsicament, perquè, com tots vostès saben, ara iniciarem tot el procés del

debat dels pressupostos. Però entenem, des del nostre punt de vista, que és un debat que l'hem de fer amb la màxima celeritat. I per què volem la màxima celeritat? Volem la màxima celeritat pel sentit que el camp català està patint, mostra –i ahir vam tenir un petit debat– de la situació que pateix el sector i les manifestacions que en estos moments s'estan celebrant o s'han celebrat per part dels sindicats.

Per tant, entenem que una manera de tranquil·litzar el sector seria precisament fer cas a allò que demana el sector, que és fer este ple monogràfic, este ple sobre la política agrària.

I al mateix temps no entenem això de sis mesos, tal com al seu moment va aprovar el Govern, per la senzilla raó que és un ple que el podem celebrar quan els portaveus se posin d'acord, però pràcticament ja, perquè no hem d'esperar res, tot i cada un dels grups parlamentaris tenim clar què passa al món agrari català, tots i cada un dels grups parlamentaris tenim clares o hem de tindre clares, almenys Convergència i Unió tenim molt clara la política que hem d'emprar al que és el camp català. I, per tant, entenem des del nostre punt de vista que este punt podria ser aprovat. I, per tant, la moció que ens presenten de supressió del punt m'agradarà escoltar el perquè no es veu clar que aquest debat se pogués celebrar si més no durant el mes de gener.

És el que nosaltres demanem i esperem que pugui ser acceptat, perquè, hi insistim, si se celebra molt tard, al final no ens donarà temps de les resolucions que puguin aparèixer en este ple poder-les aplicar, bàsicament perquè la legislatura si no estarà acabada estarà en la seva fase final.

Ja també aprofito per anunciar que este ple, tal com vam dir a la interpel·lació que vam presentar al conseller, nosaltres voldríem que es parlés de política agrària, de la política agrària, de realment quines polítiques agràries volem emprar de cara al futur, no del món rural, perquè el món rural és molt gran i molt divers.

I el segon punt, quan parlem de la Llei de representativitat a Madrid, bé, este punt a nosaltres també ens preocupa molt. De la manera com està aprovat el punt que va aprovar el Congrés dels Diputats, *grosso modo*, agarrat així molt per damunt, però és la realitat, un pagès català val vuitanta vegades menys que un pagès de la Comunitat de Madrid, tal com està aprovada la llei. I això no és discutible, això està apuntat a la llei. Tal com està la llei, una organització amb 126 vots a Madrid té més representació que una organització que a Catalunya té 11.006 vots. I això són vuitanta vegades menys. I això ho diu la llei. I, per tant, des d'este punt de vista, nosaltres entenem que no està prou ben organitzada.

Aquí es van discutir dos aspectes fonamentals: u, l'àmbit competencial. El mateix conseller deia: «Serem tan rigorosos com vostès.» Bé, no ho han sigut –no ho han sigut–, la gent del Partit dels Socialistes no ho ha sigut. I al segon punt parlaven de la representació, i el mateix conseller deia: «Puc compartir que aquesta situació complica la representació d'una de les nostres organitzacions i treballarem perquè el llinar no sigui tan alt.» Tampoc ho han sigut. I, per tant, des d'este punt de vista, es

van presentar a Madrid tres grups representats aquí a la cambra, Esquerra Republicana, Iniciativa i la mateixa Convergència i Unió, una esmena perquè realment entenem que hi havia una invasió de competències i entenem que els nostres sindicats i els nostres pagesos de Catalunya en sortien perjudicats. I a això, per esta raó, nosaltres vam presentar totes aquestes esmenes i no vam votar favorable a aquesta llei, que sí que la va votar favorable el Partit dels Socialistes, inclòs el PSC, i el Partit Popular.

Des d'este punt vista, nosaltres entenem que aquesta llei vulnera temes del nostre propi país, que els nostres pagesos no surten ben parats amb aquesta llei. I, per tant, ja anunciem avui aquí en seu parlamentària que, després d'escollar també, evidentment, el posicionament de la moció que vostès han presentant, que presentarem esta llei al Consultiu, presentarem aquesta llei al Consultiu perquè entenem o volem quedar-mos tranquils si aquesta llei envaeix o no envaeix competències pròpies del nostre país. Per tant, per quedar-mos tots tranquils, presentarem aquesta llei al Consultiu i que el consultiu pugui emetre el seu dictamen.

Entenem, des del nostre punt de vista, que hi ha una clara invasió de competències; entenem, des del nostre punt de vista, que els pagesos i les pagesos del nostre país no surten ben parats amb esta llei. I, per tant, com la llei ens permet poder presentar aquesta llei al Consultiu per consultar si realment envaeix o no envaeix les competències, ja anunciem avui aquí a la cambra que Convergència i Unió presentarem aquesta llei al Consultiu per a què emeti el seu dictamen oportú.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Joaquim Paladella.

El Sr. Paladella Curto

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, diputades..., senyor Pallarès, portaveu avui de Convergència i Unió, el nostre grup parlamentari varem seguir amb atenció, interès i respecte el debat de la interpellació que avui dóna lloc a aquesta moció.

He llegit la seva moció i hi hem presentat, conjuntament amb els altres grups que donen suport al Govern, una esmena. Ho hem fet amb la voluntat que puguem votar junts, encara que crec que el debat que es planteja no és el necessari i adient en la situació actual. Ni és tampoc el que realment preocupa ni els pagesos, ni els ramaders, ni els pescadors, ni tampoc les seves famílies. És per això que procuraré utilitzar el meu temps per explicar la nostra esmena, més que per explicar la nostra esmena, per situar el problema i el debat, que al nostre entendre és més important. És on la gent ens espera, és on voldria que estiguem i és on ens hauríem d'esforçar.

M'explicaré. La discussió no és si farem debat o no, o quan el farem; el debat que vol i espera la gent i el pagès i les seves famílies dels nostres polítics, dels governs més sobretot, lògicament, però també de l'oposició..., és què podem fer per donar resposta a la crisi instal·lada en el sector, que aportem solucions i que la gent que viu de la terra pugui mirar al futur més immediat amb optimisme. Ja varem aprovar que faríem el debat. Ho varem fer en aquesta cambra en el debat d'orientació política i a proposta dels tres grups que donem suport al Govern. Ho varem fer per unanimitat. Està clar, llavors, per què cal parlar-ne més si farem lo debat? Doncs, parlem del que de veritat volem i tenim l'obligació de resoldre. Parlem dels sectors, dels preus que cobren els nostres productors, sigui de fruita, de carn o de raïm. Parlem dels problemes reals. Plantegem propostes, no anunciem que ho farem en el transcurs d'aquest futur debat, ho va dir l'altre dia a lo que és la interpellació i s'ha tornat a produir avui, quan durant tota la legislatura no s'ha fet ni una sola proposta amb cara i ulls, solament s'ha proposat donar més ajuts sector per sector, sense mesura ni concert, complementat per rebaixa d'ingressos, propostes irreals i inconsistents, amb l'objectiu únic de desgastar el Govern. Sí, senyors de Convergència i Unió, amics, fer d'oposició oblidant la situació real d'aquestes famílies.

Avui la discussió tampoc és la de la representativitat del sector, encara que és un assumpte molt important i legítim que des de Catalunya l'hem d'intentar garantir. No ha estat tampoc una constitucionalitat o no de la llei aprovada a Madrid, encara que és evident que el Govern ha de defensar i garantir les competències establertes en este gran pacte que és l'Estatut. Això ho fa sense cap dubte. Que el conseller sempre ho ha deixat prou clar. Així és i així es farà. És per això que la nostra esmena així ho constata. La gent ens espera a tots –grups parlamentaris, Govern i oposició, també als sindicats– perquè busquem aquesta solució, d'aquestes mesures que puguin servir per fer front a la crisi i garantir el futur de l'activitat, de les explotacions i, sobretot, d'aquesta gent que viu de la terra.

He fet aquest discurs convençut que estem en un moment decisiu en el que tots hem d'estar a l'alçada i hem de ficar el nostre esforç i treball i imaginació al servei de la gent del camp. És evident, i tots ho sabem, que el Govern cada cop fica més recursos, fa més inversions en benefici del sector en reg, en indústries, en explotacions, en les cooperatives. És indiscutible amb dades objectives que ho demostren, però la gent segueix sense rebre un preu just dels seus productes i malviu del seu esforç, seguim immersos en la crisi i això sols ho solucionarem ficant esforç, consens i treball –esforç, consens i treball.

És per això que avui hem fet aquesta esmena, perquè la moció és del tot innecessària i està fora de lloc i de context, però crec que fóra bo que puguem votar junts.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, el meu estat d'ànim ha canviat avui quan m'he trobat amb la necessitat de tirar, d'enfilat el camí cap al faristol i dirigir-me a tots vostès, no? Ha canviat, perquè estava queixós, anava a fer, de fet, una intervenció dura amb Convergència i Unió perquè entenc que la interpel·lació de l'altre dia estava fora de lloc, però avui jo reconec que Convergència i Unió, el Grup de Convergència i Unió ha fet d'oposició. Avui ha fet d'oposició. Aquí ha considerat que el Govern de Catalunya no estava defensat teòricament els, diguéssim, les raons dels ciutadans de Catalunya i ha dit, ha anunciat ja que portaria la llei al Constitucional. El meu grup celebra que la feina la facin d'aquesta manera i ho diem obertament. Agraïm que, en tot cas, és per aquí que s'havia d'enfocar el debat al començament, malgrat que s'han utilitzat alguns arguments que ara intentarem discutir perquè molt precisos no han set, no?

En el punt 2 de la seua moció parlen, vostès, el senyor Pallarès parlava que un pagès de Madrid tenen vuitanta vegades més importància que un pagès de Catalunya. Això no és exactament així, podem parlar amb propietat. Els afiliats a Unió de Pagesos, com que Unió de Pagesos no està lligada amb organitzacions estatals, la qual cosa també ho diem de passada des d'Esquerra ho celebrem, resulta que el seu..., la llei que aproven al Congrés dels Diputats no els dona les mateixes prerrogatives que als pagesos catalans afiliats a JARC. Diguéssim, si parléssim dels de Joves Agricultors i dels d'Unió de Pagesos tindríem valoracions diferents. Per tant, l'asseveració que ha fet no era exacta, diguem-ho així, i ho volem posar damunt de la taula.

De totes maneres, considerem nosaltres també que és un despropòsit que la llei estatal deixi al marge una organització amb una nació, comunitat autònoma en terminologia legal com Catalunya amb una organització, com deia, que té més del 50 per cent dels vots dels pagesos del nostre país. Considerem que és un error molt gran i aquest error s'havia d'haver corregit al Congrés dels Diputats. Per això vam presentar una esmena, ho han fet també altres grups de la cambra, i aquestes esmenes no van ser acceptades.

Però la nostra obligació, senyor Pallarès –i això vull que ho tingui present, vostè ha fet d'oposició i avui n'ha fet–, la nostra obligació és donar suport al Govern mentre nosaltres considerem que està fent lo correcte. I el Govern, en aquest cas, està fent lo correcte perquè no ha esgotat cap dels terminis. El Govern de Catalunya està avaluant aquesta llei. Ara vostès han avisat que la portarien al Consultiu. Perfecte. Però el Govern de Catalunya estava fent aquest tràmit, i, de fet, a l'argumentari que se'ns ha facilitat ja hi posaven que una de les possibilitats era que si s'entenia que hi havia vulneració dels drets dels pagesos i pageses

de Catalunya, i concretament d'una organització tan important com Unió de Pagesos, acudir al Constitucional. En això la conselleria ja hi estava treballant, no amb els terminis que vostès volien, però hi estava treballant.

L'altra qüestió és la qüestió..., i, en tot cas, en portar-ho al Constitucional avancem temps. Amb això estem d'acord amb vostès. L'altra qüestió és la qüestió del debat de política general. Ho vam introduir en la política agrària. Vam introduir un debat sobre el món agrari. El vam introduir en el debat de política general del Parlament de Catalunya amb una proposta de resolució. Els nostres, els grups que donen suport al Govern, hi vam donar el recolzament, i a més a més ja ha estat anunciat que aquest debat se farà durant el mes de febrer. Nosaltres considerem que és un moment òptim per fer aquest debat, el mes de febrer; entre altres coses, perquè, ho ha dit també el senyor Paladella, seria bo que aquest debat, més enllà de tirar-nos els mobles pel cap, fóssim capaços tots plegats de posar damunt de la taula propostes que poguessen servir al sector.

El nostre grup parlamentari està treballant intensament amb la recerca de propostes, d'idees que puguin servir per superar l'estat de crisi amb què es troba el conjunt de la pagesia i la ramaderia catalana. Si el debat serveix per a això, l'hauem encertada tots. De fet, nosaltres creiem que ha de servir per a això, perquè des del primer moment, quan Unió de Pagesos ens ho va plantejar, ja vam..., tots els grups municipals d'Esquerra Republicana de Catalunya, hi vam donar recolzament i el president del nostre partit i president d'aquest grup parlamentari ja va manifestar públicament que així ho faríem. I això ho dic perquè una cosa és l'actitud com a grups que donem suport al Govern, i l'altra..., amb tot allò que hem acordat, és la llibertat que té el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya decidir les seues polítiques, tant aquí com a Madrid.

A Madrid –i amb això acabo, senyor president– han presentat també esmenes als pressupostos de l'Estat. I això sí que és un servei a la pagesia de Catalunya en el sentit de disminuir les cotitzacions..., no disminuir, que no els augmentin amb unes condicions com les actuals, les cotitzacions a la seguretat social als pagesos i pageses del nostre país. I això és fer política per la pagesia...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Mòdol i Bresolí

...i aquí ens hi trobaran sempre. Per tant, no els podem acceptar la proposta de moció tal com vostès la formulen.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Partit Popular, un cop més presentarem el nostre posicionament referent a aquesta moció que presenta Convergència i Unió, de la Moció subsegüent sobre l'agricultura. Una moció que tots sabem que porta dos punts, com manifestava abans el senyor Pallarès, i que no és lo primer cop que estos dos punts se debaten en aquesta cambra.

Lo que correspon a la primera, que és referent a la celebració d'un ple específic sobre la situació del món agrari, és, com tots sabem, una proposta, que també ho diu el senyor Pallarès, que neix del mateix sector i que, d'alguna forma, tots los grups parlamentaris ja han manifestat lo nostre recolzament i la nostra voluntat que se celebri. Lo que sí que és veritat és que, tal com demana la moció, seria necessari que aquest debat es pugui produir dintre d'aquest exercici 2009.

Tal com deia abans, un cop més, insistim al Govern perquè porti a terme mesures de defensa de l'agricultura. Recordava, el senyor Pallarès, en la seua intervenció al senyor conseller Llena, de l'incompliment per part del Govern de la Llei 18/2001, de 31 de desembre, d'orientació agrària. Si vostès fan memòria, l'octubre de l'any 2005, els vam presentar una moció demanant un calendari de desplegament complet d'aquesta llei. Ara fa quatre anys que els vam fer memòria que vostès van donar recolzament a aquesta llei, que ja té vuit anys, i que vostès en el moment de la seua aprovació, i concretament lo Grup Socialistes, van manifestar que aquesta llei fixava objectius i horitzons i invitava a produir-se, el més aviat possible, una pròpia disposició continguda en el projecte.

Al mateix temps, si ho recorden, vam manifestar que estariem d'acord i compartiríem també el desplegament reglamentari, i lamentàvem no tindre lo Govern de Catalunya a les seues mans perquè considerarien ja aquesta llei com una llei perfectament vàlida per al desplegament de les seues polítiques. També vull recordar de la mateixa manera per part d'Esquerra Republicana de Catalunya, per mitjà del seu portaveu en aquell moment, de l'aprovació de la llei, va dir que no s'havia de deixar al calaix de cap despatx, sinó que havia de ser una llei útil per al sector.

Per tant, crec que haurem de passar de les promeses als fets i ser una mica més respectuosos en los compromisos que al llarg de sis anys que porten de govern de tripartit han anat anunciant i, al mateix temps, incomplint. Les bones paraules no són la solució i la prova de la disconformitat la manifesten los pagesos en la seua forma de governar, la tenim al carrer, i una prova d'elles és la manifestació del dissabte passat a Reus manifestant-se en protesta del preu de l'ave llana. Per cert, els esdeveniments que es van produir contra els pagesos i contra els mitjans de comunicació no són molt democràtics i aquests fets no són del grat dels Mossos d'Esquadra, perquè també en surten perjudicats i perquè són contra la seua voluntat. Tenen uns responsables i és el Govern de la Generalitat, en principi, per al seu incompliment de les promeses en campanyes electorals i després de no per-

metre que els ciutadans defensin los seus interessos i manifestin que se senten enganyats per un govern que diuen ser progressistes.

Fa pocs dies, en aquesta cambra, vam denunciar una acció del Govern en què va ordenar la demolició d'un magatzem agrícola a les Terres de l'Ebre, utilitzant cent Mossos d'Esquadra antidisturbis per a portar a terme aquell enderroc, quan lo Govern no disposava de lo corresponent permís municipal de demolició. Això és falta de respecte a les autoritats municipals i provocar els veïns, i al mateix temps posa en evidència l'acció dels Mossos d'Esquadra. Aquests enfrontaments només tenen responsabilitats polítiques que s'han de resoldre en les corresponents dimissions dels consellers que ordenen els fets.

Referent a la proposta de la moció, nosaltres donarem, ho repeteixo, recolzament al primer punt de l'ordre del dia, perquè ja ho vam dir i ho vam manifestar i creiem oportú que es realitzi, i al que no donarem recolzament serà al segon punt que demanem al senyor president que faci votació separada, perquè, com vostès saben, aquest punt ja es va debatre aquí, al Parlament. En un moment donat nosaltres vam dir que era una llei que s'estava debatent al Govern central. A aquesta llei, en aquell moment, doncs, mos vam abstenir perquè estava en debat; en el moment que ja ha passat pel Senat, ha passat pel Congrés dels Diputats, tots los grups polítics en concret s'hi han manifestat i s'hi han posicionat a nivell nacional, nosaltres, per coherència, mos abstenim un cop més i no donarem recolzament a aquesta proposta.

Per tant, senyor president, li demanaríem que separi les votacions dels dos punts que presenta la moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Molt bé. Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, senyores i senyors diputats, si m'és permès, començaré pel punt segon d'aquesta proposta de moció.

Nosaltres vam presentar esmenes perquè no estàvem d'acord amb el text articulat a la Llei de representació de les organitzacions, a la llei estatal, esmenes que venien a assegurar la representativitat d'aquelles organitzacions majoritàries territorials, i especialment la de Catalunya, esmenes que dissortadament van ser derrotades per una majoria. Les vàrem presentar a les Corts generals, al Senat i al Congrés dels Diputats. És evident que la nostra discrepància amb aquella llei ja no pot ser més gran.

Per cert, el descontentament del conseller respecte d'aquesta llei és manifest en les paraules de resposta que va donar ara fa dues setmanes a la interlocució del senyor Pallarès. Aquelles paraules eren eloqüents. Però nosaltres hem exigit que l'eloqüència fos conse-

qüent també amb les actituds. Aquelles paraules acaben essent conseqüents en la mesura que el DAAAR, per instrucció del conseller, ha demanat un informe jurídic a fi i efecte de comprendre si efectivament la llei vulnera capacitats catalanes, capacitats de negociació dels agricultors catalans i, en tot cas, competències de la Generalitat. Ja veurem, després de l'informe jurídic, si cal recórrer-hi. És probable; ja ho veurem.

Per tant, els hem presentat una esmena a la seva moció en què els diem: «Constata, aquest Govern, que efectivament la conselleria ha fet allò que havia de fer.»

Anem al primer punt de l'ordre del dia..., de l'ordre del dia d'aquesta moció. El debat no només és important, sinó que és estrictament necessari. Ho sabem abans que la Unió de Pagesos el plantegés, i ens vam alegrar molt quan Unió de Pagesos el va plantejar públicament també als ajuntaments. És necessari. Perquè, en efecte, el camp, l'agricultura, la ramaderia catalana, i també l'agroindústria, no només són objecte de debat polític, sinó que el necessiten per a trobar solucions en uns moments difícils, històricament difícils, i que no tenen un futur clar.

Ara, aquesta persona, en nom del seu grup, va parlar amb el conseller. Li va dir: «No només hem de celebrar-lo, aquest debat, sinó que l'hem de celebrar d'acord amb criteris que ens serveixin per a la política agrària del present i que projectin política agrària de futur. I l'hem de fer d'acord amb els grans criteris, amb els grans criteris d'acord que els diversos sectors de l'agricultura, de la ramaderia i de l'agroindústria ens diguin sobre què hem de debatre.» I és per això que ho hem ajornat, en la resolució aprovada en el debat de política general, a sis mesos. Perquè no podem venir aquí amb presses a fer un debat amb una esgarrapada per fer només profits partidaris o per fer només mirades parcials i de vegades territorials. Nosaltres plantegem aquest debat després que les organitzacions agràries, després que les cooperatives, després que els comerciants de les nostres produccions, els exportadors, i després que la indústria agroalimentària hagin dit sobre què, sobre quins principis bàsics hem de discutir.

Per si de cas, em permetran, senyores i senyors diputats, que expliqui només algunes línies que nosaltres entenem que haurien de ser l'objecte del debat i que segurament coincidirán amb aquests acords dels diversos sectors agropecuaris. Cal enfortir el teixit productor d'aliments i garantir la sobirania possible alimentària a Catalunya, abordant el relleu generacional, millorant les condicions dels contractes globals, promovent la diversificació de l'activitat en el món rural. Cal assegurar els nivells de renda als agricultors a títol principal, procurant un protocol de gestió de crisi, creant fons de gestió de crisi, i protecció davant dels abusos del mercat. Cal afavorir les mesures agroambientals i cal afavorir els pagesos que s'hi comprometen amb programes de modernització de regadius, però igualment amb suport de compensacions per a la custòdia de la biodiversitat. Cal millorar la formació professional, i cal millorar també la recerca. Cal establir les bases de la producció alimentària sostenible i responsable amb la salut.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Pané Sans

Calen –acabo, senyor president– programes d'incentivació de la industrialització alimentària en tot el territori de Catalunya per a aconseguir el valor afegit. I cal promoure activament la producció de qualitat i fer-ne una veritable promoció pública.

Hem d'arribar finalment, senyores i senyors diputats, a tenir unes bases per a un absolutament necessari i urgent acord nacional per a l'agricultura i el món rural de Catalunya, un acord nacional, un acord de país per a l'agricultura i per a l'activitat industrial derivada de l'agricultura. Per a això ens ha de servir, justament, aquell debat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. La moción que presenta Convergència i Unió tiene dos partes bien definidas, y a una se le dará apoyo, y a la otra, no.

En lo que hace referencia al primer punto de la moción, la oportunidad de debatir en un pleno específico la situación del campo catalán, entendemos que realmente los incidentes recientes de Reus ponen de manifiesto la gravedad de la situación y hacen imprescindible..., sí con urgencia, puesto que el grado de desesperación que se demuestra en las imágenes que se plasmaban y que hemos tenido todos ocasión de ver pone en evidencia que la situación de la agricultura y ganadería catalana es gravísima. En aspectos generales, los precios agroalimentarios marcan la suerte de muchos agricultores, de muchos pequeños y medianos agricultores, que ven condicionada su situación por la propia competencia exterior, por las condiciones leoninas –y digo «leoninas» tanto de precio como de forma de pago– que imponen las grandes superficies, o también las grandes bodegas en lo que hace referencia a la viña. Es decir, sí corre prisa, y si tenemos un espacio de seis meses, cuanto antes mejor. De ahí que los criterios que marca la moción, es decir, que durante el mes de enero celebrar el Pleno específico, nos parecen oportunos, y de ahí que nuestro grupo dé apoyo a la moción.

No ocurrirá lo mismo en el segundo punto de la moción y, por coherencia, le invitaría al Grupo de Convergència i Unió que retirara el punto segundo, a la vista de lo que ha manifestado hoy aquí. Si ya se está debatiendo la constitucionalidad de la Ley de órganos consultivos del Estado y presenta ante el Consejo Consultivo, ante el Consell Consultiu, la constitucionalidad de la ley, lo oportuno es que espere al resultado del dictamen, a efectos de proceder o no por parte del Gobierno a interponer el correspondiente recurso de inconstitucionalidad.

dad, si ha lugar. De ahí que, por coherencia, le invitaría a retirar el punto segundo.

En todo caso, la literalidad de lo presentado no nos gusta. Y no nos gusta porque..., conocida es la posición de este diputado en lo que hace referencia a la conveniencia de mantener órganos consultivos y órganos de debates a nivel de todo el Estado, y creo que realmente es necesario que exista un consejo general, o el consejo agroalimentario, como..., en el que se puedan debatir las grandes orientaciones de la política agraria y alimentaria. Y de ahí que estemos a favor de la existencia de la Ley de creación de órganos consultivos del Estado.

En lo que hace referencia a la representación, que es el objeto del debate y una de las razones, la verdad es que la ley no deja sino de aplicar lo que son los criterios generales en materia de organizaciones sindicales y de criterios de representatividad. Yo invitaría, por supuesto respetando el ámbito de decisión y de autonomía de Unió de Pagesos, a que se replantea su política de alianzas también, y el hecho de que a veces no es malo debatir y llegar a acuerdos con otras organizaciones, aun cuando sean de otras comunidades autónomas, puesto que por su fuerza le va a permitir estar presente en los órganos consultivos. Y si aplicamos lo que son criterios generales en materia de relaciones sindicales y empresariales que se aplican en la Ley orgánica de libertad sindical, por ejemplo, pues no se hace sino trasladar esos criterios de representatividad a la Ley de órganos consultivos del Estado.

En esta tribuna yo he defendido en alguna ocasión cuestionar el concepto de representatividad de los sindicatos y organizaciones empresariales. Por parte de los grupos que dan apoyo al Gobierno, e incluso por parte del Grupo de Convergència i Unió, esa idea no está bien recibida, la de modificación de los criterios de órganos de representatividad. No se puede legislar para el caso específico, y en este caso se está legislando para un caso individual, o se pretende la legislación para un caso individual. Yo creo que no es un buen sistema, un buen criterio a la hora de legislar. O bien modificamos con carácter general el concepto de representatividad y lo hacemos ampliamente, no solamente en esta ley, sino también en el campo sindical, o no se puede estar solamente pensando en un único supuesto.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor Pallarès, per posicionar-se entorn de les esmenes.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Sí, per posicionar-me sobre les esmenes, molt ràpidament. La primera, en què ens demanen la supressió del punt número 1, home, no la podem acceptar. No la podem acceptar perquè... Tots estem d'acord que se celebri este Ple; per tant, tots hi estem d'acord. D'acord? Tots hi estem d'acord. Per tant, des d'este punt de vista, tots estem d'acord que se celebri un ple. Quina és la diferència?, on rau la qüestió? Que des de Convergència i Unió entenem que este Ple, fer-

lo el mes de març, que són los sis mesos que compleix, és fer un ple que evidentment, doncs, tindrà les conseqüències que tindrà. Jo diria que serien nul·les, perquè totes les conseqüències d'este Ple, totes les mocions que es puguin aprovar en este Ple, amb sentit constructiu, ara imaginem-nos que ho aprovarem tot conjuntament. Escolta, mos n'anem al mes d'abril, i pràcticament ja..., estem perdent tot un temps meravellós. Prova d'això és la manifestació de Reus, que aquí se n'ha fet molta qüestió. Escolti'm, el sector no pot esperar més. Per tant, a l'hora de definir, de marcar les estratègies i les polítiques, tots, cada un dels grups parlamentaris les tenim clares, cap a on volem dirigir el nostre camp català.

Per tant, entenem des d'este punt de vista, que és un ple necessari i –utilitzo la paraula– «urgent». I, per tant, des d'esta urgència, demanem a les senyores i senyors diputats que acceptin este punt, perquè és un punt urgent, és un ple urgent, és una necessitat urgent, és una malaltia que hi hem de posar la solució de manera urgent. I ho fem perquè mos ho demana el sector, i ho demana a tothom, lo sector mos ho està demanant a tots els grups parlamentaris, a tots. Per tant, demanem que este Ple se celebri el més aviat possible, i posem el mes de gener.

Parlen de dialogar. Tornem a insistir en lo mateix: senyors del Govern, asseguin-se, dialoguin, parlin amb la gent d'Unió de Pagesos; és el sindicat majoritari. Vostès han trencat les relacions. En base a què? S'han trencat les relacions en base al punt número 2, precisament al punt número 2. Per tant, quan diuen que este punt número 2 serveix o no serveix..., home, escolti'm, este punt número 2 és vital i necessari. Hi ha una clara invasió de competències –hi ha una clara invasió de competències.

I em fa gràcia quan presenten l'esmena, que posen que el departament ha sotmès a la valoració i estudi dels seus serveis jurídics aquesta llei. Bé, això, és que és un insult a la mateixa intel·ligència d'un diputat. Escolti'm, això no és tolerable. Són precisament uns altres òrgans los que han d'emetre estos estudis. Perquè quan el mes d'abril vam discutir en esta cambra la interpellació al conseller i anunciàvem al seu moment que hi havia una llei que s'estava debatent a Madrid, que mos va dir que nosaltres posàvem un munt d'adjectius, dient que mos avançàvem als fets, nosaltres ja denunciàvem este fet. Era llavors que s'havia de mirar si realment se produiria el fet que finalment se va produir, perquè tots ho sabem, lo que finalment s'ha produït.

Per tant, entenem, des del nostre punt de vista, que l'estudi que demana el Departament d'Agricultura, o la valoració que fan els serveis jurídics d'Agricultura –que anuncio que també demanarem còpia d'estos estudis i d'estos serveis jurídics que ha fet el Departament d'Agricultura–..., entenem que no té cap mena de competència. Per tant, voldrem saber, estos estudis, què mos diuen, perquè, ja que demanen tants estudis, sabrem realment, l'estudi este, quines implicacions té.

Per tant, senyores i senyors, no podem acceptar, de cap de les maneres, aquesta esmena. Insistim en la necessitat que, u, el Ple s'ha de celebrar el més aviat possible, i dos, quant a l'esmena que em presenten sobre la

representativitat, evidentment que entenem que hi ha una vulneració clara de les competències en matèria del Govern de la Generalitat, i, per tant, no acceptarem aquesta esmena que vostès ens presenten.

Moltes gràcies.

(El Sr. Mòdol i Bresolí demana per parlar.)

El president

El senyor Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Sí, gràcies, senyor president; només per fer-li una precisió al senyor Pallarès, perquè ell ha esmentat el mes de març com a hipotètic període per fer el Ple monogràfic i el Govern, que té iniciativa en aquest camp, ha assenyalat el mes de febrer. Vull dir que és per fer-li aquesta precisió. Del que ell demana al que el Govern ja té previst hi ha molt poca diferència. Per tant, està prou justificat.

Gràcies.

(Pausa llarga. El Sr. Pané Sans demana per parlar.)

El president

Senyor Pané?

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Per contradiccions...

El president

Un minut.

El Sr. Pané Sans

La moció es basa sobre la urgència de la celebració del Ple. El nostre criteri es basa sobre la urgència, la varem aprovar en el debat de política general, però també sobre els criteris damunt dels quals s'ha de sustentar el debat d'una política agrària que és absolutament necessari que miri no només al present, sinó que asseguri, mirant directament als agricultors, també el seu futur.

És necessari que aquest debat es faci una vegada hàgim pogut escoltar els diversos sectors que intervenen en la construcció de l'agricultura, de l'alimentació i de la transformació a Catalunya; altrament, ens equivocariem.

És bo que ells diguin en aquest debat, aquests sectors, què és el que pretenen, i que després les forces polítiques acabin decidint el que han de decidir.

I és per això que demanem una mica, només una mica més de temps, a fi i efecte de poder donar la participació als sectors, perquè ens és absolutament necessària.

El president

Senyor Pané...

El Sr. Pané Sans

Gràcies.

El president

Han demanat votació separada.

Per tant, votarem en primer lloc el punt número 1 de la moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 69 en contra.

I votarem, seguidament, el punt número 2.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjat per 45 vots a favor i 83 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures i l'obra pública (tram. 302-00192/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les infraestructures i l'obra pública. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, dèiem en la substanciació de la interpellació que en aquests moments era fonamental que els governs fossin capaços, en matèria d'infraestructures, de saber prioritzar i sobretot d'aconseguir un nivell important d'inversió que permetés no només transformar el país des d'un punt de vista físic, des d'un punt de vista territorial, sinó també generar el dinamisme econòmic, diguem-ne, que pot acompanyar el conjunt de l'obra pública.

I en aquesta moció subsegüent el que intentem és ser coherents amb allò que vam plantejar a la interpellació. És una moció que té tres constatacions i tres peticions concretes, tres propostes concretes.

Tres constatacions. La primera, constatar que hi ha una greu davallada —greu davallada— del nivell de licitació, tant a Catalunya com en el conjunt de l'obra de titularitat de l'Estat. Darreres dades de la cambra de contractistes: fins al mes de setembre la licitació a Catalunya d'obra de la Generalitat ha caigut un 53 per cent; la licitació del Ministeri de Foment amb obres a Catalunya ha caigut en els nou primers mesos de l'any un 71 per cent amb relació a l'exercici anterior.

Amb aquestes dades es fa molt difícil que es puguin acomplir aquells 100.000 milions d'inversions contemplats en el Pacte nacional per a les infraestructures. Aquesta era una raó bàsica per la qual nosaltres no vam donar suport a aquell text.

Segona constatació. Hi ha un incompliment reiterat per part del Govern de l'Estat sobre les previsions de la disposició addicional tercera. Hi ha un acumulat de 2.507 milions, que s'haurien d'haver invertit, que s'haurien d'haver executat, que s'haurien d'haver pressupos-

tat i que, tanmateix, romanen en una bossa pendent de ser executada.

I de cara a l'exercici del 2010, hi ha 661 milions que encara estan pendents de dibuixar-ne els projectes –ho diu Convergència i Unió, això?, no, no, això és la base de l'esmena a la totalitat als pressupostos generals de l'Estat que han signat Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya–, 661 milions que encara estan pendents de definició de projectes. I una altra dada inquietant: l'any 2009 hi ha un 38 per cent de les inversions que no s'han executat, 38 per cent en el conjunt; 71 per cent Ministeri de Foment.

I tercer element, manca de projectes prou madurs per dur a terme aquesta inversió. Perquè, escoltin, el problema no és que no sabem com a país què volem fer i com volem invertir els recursos, amb això hi ha un consens important; el problema rau que no hi ha projectes prou madurs per dur a terme aquesta inversió. I això és el que ha constatat la Cambra de Comerç, Foment del Treball, el Cercle d'Economia i el Reial Automòbil Club de Catalunya.

En base a aquestes tres constatacions –davallada de llicitacions, incompliment reiterat de la disposició addicional tercera, el problema greu que té Catalunya amb manca de projectes madurs–, nosaltres plantejem tres propostes.

La primera és que hi hagi una informació periòdica i detallada del nivell d'execució de les previsions de la disposició addicional tercera. Aquí, el que veiem és que hi ha un nivell molt important d'opacitat i que ens impedeix poder prendre les mesures, justament, per corregir aquest element.

Segona qüestió, en coherència amb la constatació que dèiem, que hi hagi projectes prou avançats, prou madurs, tant de titularitat de la Generalitat com de titularitat de l'Estat.

I tercer element, i permetin-me separar-lo, que és l'element clau: les previsions inicials de la disposició addicional tercera es feien en base a una situació de bonança econòmica. De fet, quan el Govern de Catalunya aprova el pla Catalunya d'inversions, diguem-ne, que és la proposta que fem a Madrid perquè inverteixin els recursos de la disposició addicional tercera, es diu que en els set anys l'Estat invertirà 35.000 milions.

Tal com estava baixant tot el conjunt d'inversió territorialitzada de l'Estat, això serà impossible. Nosaltres hem fet càlculs. Respecte a allò que s'hauria d'haver pressupostat d'acord amb el pla Catalunya d'inversions, l'any 2009 cau un 21 per cent, l'any 2010 un 29 per cent. Pot passar que perdem 8.000 milions d'inversió, que és absolutament imprescindible per a aquest país.

I, per això, nosaltres el que demanem és que les actuacions de la disposició addicional tercera es puguin estendre dos anys més, perquè, si no, una molt bona part d'aquelles actuacions que hem considerat imprescindibles per al país no es podran acabar duent a terme.

En el següent torn, m'agradarà explicar-los...

El president

Senyor diputat, no té cap més torn...

El Sr. Rull i Andreu

...la transacció a la qual hem arribat i que ens ha permès, com a mínim, avançar en algun d'aquests elements. Evidentment, no és el cent per cent d'allò que demanava Convergència i Unió, però ens permet, en un tema tan sensible com aquest, malgrat totes les vicissituds, poder avançar.

Gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Llobet, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per presentar les esmenes...

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Conseller, il·lustres diputades i diputats, bé, permetin que defensï l'esmena que ha presentat el Grup del Partit Popular, però també permetin que em posicioni, ja no tant envers la proposta de moció que havia fet el Grup de Convergència, com amb relació a l'esmena transaccional, que sembla que han arribat a acords el tripartit, els tres partits que donen suport al Govern, i la mateixa Convergència i Unió, no?, i per tant, evidentment, fruit de la meua perplexitat, perquè en ares de la intervenció que va tindre l'altre dia, el darrer dia, en la interpellació a l'honorable conseller, el senyor Rull..., doncs, bé, al final, sembla que han arribat a un acord i sembla que la sociovergència torna a brillar una altra vegada en seu parlamentària, encara que no ho entenc –no ho entenc. I ara, m'explicaré, no?

El nostre grup parlamentari no donarà suport envers a la transaccional que m'han fet arribar per part dels tres partits que donen suport al Govern i el partit de Convergència, que és el proponent de la proposta, perquè addueix a dues qüestions que ja aquesta cambra sap que moltes vegades i reiterades vegades ho hem debatut, no només en si de comissió, sinó al plenari, amb relació al fet que tot es refereix a l'aplicació de la disposició addicional tercera, una disposició addicional tercera que el Partit Popular té recorreguda davant el Tribunal Constitucional, i per tant restem a l'espera que efectivament aquesta sentència, doncs, digui si efectivament aquesta disposició addicional tercera és correcta, és legal, és constitucional i, llavors, a partir de llavors, sí que podríem entrar a valorar el seu compliment o no. Però nosaltres difícilment podem entrar a donar-li carta naturalesa i, a més, en ser una moció, nosaltres donar suport al compliment o no d'aquesta proposta, quan resulta que ho tenim recorregut, no?

Però, bé, dit això, i per tant ja deixant el posicionament del nostre grup ben clar envers el que nosaltres votarem, que és que no als tres punts de la moció, sí que he dir que comparteixo el fons de la qüestió; vull dir que, independentment del recurs, sí que és veritat..., i per això m'estranya una mica el pacte que es pugui fer, perquè, al final, és el Govern de l'Estat i el Govern de la Gene-

ralitat els que estan incomplint reiteradament la inversió a Catalunya; són el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat els que estan, ho torno a reiterar, incomplint allò que aproven en els seus propis pressupostos.

I només han de fer un exemple, un informe de la cambra de contractistes del mes d'octubre en el qual ens explica quina és la inversió, la licitació que s'ha fet en els darrers nou mesos, en comparació de la licitació que s'havia fet en els darrers nou mesos de l'any 2008, i veiem com, de l'Administració central, hi ha una disminució de la licitació d'un 45,1 per cent i del Govern de la Generalitat, senyor Rull, del Govern de la Generalitat, amb aquells partits que vostè ara pactarà l'esmena, d'un 52,8 per cent.

Per tant, no només hem de donar i exigir comptes al Govern de l'Estat, que vingui aquí o que ens enviï trimestralment o semestralment un informe de com estan les inversions, sinó que vostès, el Govern de la Generalitat, haurien de vindre a aquesta comissió del Parlament de Catalunya, de Política Territorial, a donar comptes també semestralment o trimestralment de com està anant la inversió que vostès aproven en els pressupostos de la Generalitat.

Recordo que l'altre dia, no?, fa poc, vam fer una pregunta parlamentària al conseller de Política Territorial, senyor Nadal, en la qual els demanàvem que ens enviesin al grup parlamentari l'estat d'execució de les obres de les infraestructures de Catalunya, i la resposta, molt laconica, va ser: «El Ministeri d'Economia publica semestralment o trimestralment l'estat de les inversions.» Vas a la pàgina d'internet i, evidentment, és impossible poder esbrinar, saber quin és l'estat d'execució de les diferents infraestructures que han aprovat o que al seu dia va aprovar el Govern de la Generalitat i en l'estat en què es troben en aquell moment.

Tenim més dades..., i ara que ho requerim a l'Estat, ja que és l'Estat, evidentment, una de les potes més importants a l'hora de fer inversió a Catalunya. Veiem que en l'obra adjudicada pel mateix Grup Foment, en els nou mesos d'aquest mes de setembre, hi ha una disminució del 41,2 per cent de la inversió feta –aquí ja parlem d'obra adjudicada, obra adjudicada, a Catalunya–, del 41 per cent del que s'havia fet l'any anterior. En el quadre es veu clarament que som la tercera per la cua en inversió en la quantitat pressupostada a tot Espanya.

Per tant, evidentment, nosaltres podíem haver compartit l'exposició que en el seu moment el senyor Rull va fer envers el conseller, podíem haver compartit bona part de la proposta que vostè feia.

Però, en ares que la moció compartida o l'esmena acceptada per part del Grup de Convergència es centra únicament i exclusivament en un apartat que el Grup Popular, que el Partit Popular té recorregut davant el Tribunal Constitucional, no hi podem donar suport.

Gràcies.

El president

El senyor Roberto Labandera, en nom dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, d'Esquerra

Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, també ha presentat esmenes.

El Sr. Labandera Ganachipi

Bé; gràcies, senyor president. Jo voldria començar la meva intervenció excusant el conseller Nadal, que, avui, per raons de la seva agenda, no ha pogut estar en aquest debat, i per tant, *este...*, volia explicar-ho, perquè, com bé sabeu, com a diputat també que és d'aquesta cambra, acostuma a seguir tots els debats que fem.

Voldria referir-me, per fer la presentació d'aquesta esmena, a alguns elements del debat que es va produir fa quinze dies amb relació a la interpellació del Grup de Convergència i Unió. I bàsicament és per explicar que estàvem llavors a les portes de la signatura de l'acord del Pacte per a les infraestructures, un acord absolutament important per a aquest país, jo diria un acord d'una necessitat extraordinària per al país, que a més a més en el debat parlamentari va ser iniciativa de Convergència i Unió.

Però aquesta criatura, que ha evolucionat, que s'ha treballat durant dos anys en un debat intens, en unes negociacions intenses..., no podem d'una altra forma especificar allò que justament tenen les infraestructures, no exclusivament les infraestructures de la comunicació, les viàries i les ferroviàries, sinó totes les altres que també recull aquest pacte, que en aquests dos anys s'ha pogut fer tota una feina d'anar centrant els objectius del país en aquesta matèria amb aquestes cent trenta mesures.

No em puc creure i no em crec –no em puc creure i no em crec– que exclusivament aquests percentatges de davallada de l'obra pública, de dificultats de les empreses per obtenir finançament, siguin raó suficient perquè dos grups amb responsabilitats importants de govern a Catalunya, i també a Espanya, no signin el Pacte per a les infraestructures. Segurament que la no-signatura per part de Convergència i Unió i el Partit Popular obeeix a unes raons de política de partit, però no a unes raons de nació, nacionals, fortes. Per què? Perquè està ben clar també que la majoria d'aquestes cent trenta mesures, doncs, hi ha acord perquè s'impulsin aquestes mesures per part de Convergència i Unió i per part del Partit Popular. No és prou causa, no és una causa que justifiqui la no-signatura; en tot cas, unes altres, i s'hauran d'explicar de forma clara.

I després també voldríem contestar aquest argument que han fet servir el senyor Rull i el senyor Llobet, sobre el fet que no s'està fent obra a Catalunya. L'altre dia ho deia el conseller: exclusivament una visita al voltant de tot Catalunya, a la qual jo convidaria el senyor Llobet i el senyor Rull, si ells condueixen, perquè jo no porto cotxe, però si en tot cas féssim una visita per tot el territori, el que sí que podrien veure és l'enorme volum d'obres que s'està realitzant i s'està produint. Si és una constatació gairebé experimental! I una constatació que parteix de veure les obres importantíssimes que el país està duent a terme: la C-51, de Valls a Albinyana, que és una obra que estarà a punt ja de començar, el desdoblament de la variant del sud de Lleida, la variant de les

Borges del Camp, la variant d'Artesa de Segre, la ronda d'Igualada... La ronda d'Igualada, que va ser reclamada en aquest Parlament per diputats als anys vuitanta, i s'ha trigat vint-i-cinc anys a executar-se. Podríem seguir: la ronda oest de Sabadell, el nou enllaç de la C-17 a Montcada... El *listín*, el *listín* telefònic, allò que a vegades és la crítica que es fa de l'oposició, també és una evidència claríssima i absolutament extraordinària del conjunt d'obra pública que hi ha.

No tinc temps d'estendre'm en els projectes de futur, projectes que són madurs, que formen part d'aquest Pacte per a les infraestructures i que segurament compartim amb els grups de l'oposició que no han signat el pacte però que, en tot cas, ja estan tenint la possibilitat d'un desenvolupament, en funció d'aquests finançaments, que no són frívols, sinó que són ben clars i estan ben especificats.

Hem presentat l'esmena... –hi entro per fer..., després amb la resta d'intervinents en parlarem també–, però bàsicament per una qüestió fonamental: els mecanismes de desenvolupament de l'addicional tercera de l'Estatut, un tema que no és la primera vegada que arriba al debat plenari. Nosaltres hem acordat amb Convergència i Unió, eh?, justament avui fer un gest de confiança política en allò que s'ha de fer, que és: primer, l'exigència davant de l'Estat en matèria d'inversions, i per un altre cantó, com no podia ser d'una altra manera, el compromís del Govern d'explicar i traslladar al Parlament tot allò que es faci amb finançament de l'addicional tercera i allò que, quan siguin traspessos del Govern de la Generalitat, es destini a intervencions del mateix Govern de la Generalitat, allò que fa l'Estat i això que fa la Generalitat.

I aquest és el compromís del Govern. El compromís del Govern és el que està fent fins ara, és exigir al Govern de l'Estat el compliment de la clàusula, i per un altre cantó, també complir amb el compromís amb els ciutadans, amb el país, amb aquest mateix Parlament, a partir de l'aprovació pressupostària, d'aquelles obres que el país necessita i que tots coneixem i que estan en el Pacte nacional per a les infraestructures.

Jo agraeixo al senyor Rull la disponibilitat per al pacte...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, president, jo acabo. Agraeixo la disponibilitat per a aquest acord, crec que és un bon missatge al país, un bon missatge als ciutadans amb relació a la voluntat dels grups d'aquesta cambra de treballar per la millora de les infraestructures, per la modernització del país.

Moltes gràcies, president; gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

La senyora Maria Àngels Cabasés, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Senyors diputades, senyors diputats, el primer que voldria posar en valor és que estic convençuda que arribarem a un acord per part de la majoria dels grups d'aquest Parlament, i, senyor Llobet, no només hi haurà sociovergència, sinó que ens hi afegirem la resta de grups, i el convidó que s'hi afegeixi també, a aquest acord a què arribarem, segur.

Miri, senyor Rull, estic molt satisfeta també, doncs, per la seva predisposició, però abans permeti'm que li faci algunes consideracions respecte a la interpellació que va fer vostè en el Ple passat.

Miri, vostè parlava de pactes nacionals, i fins i tot, llegint la interpellació, doncs, vostè es fa ressò de l'elevat grau de compliment d'aquest Govern en allò a què es va comprometre: fer pactes nacionals en àmbits tan importants com recerca, innovació, infraestructures i immigració, i, per tant, això s'ha fet. Vostès no s'hi han afegit, al d'infraestructures, doncs, suposo, i en la meua modesta opinió, per un càlcul electoral; però estic convençuda que hi estan en molta gran part d'acord. Miri, segur que també estan d'acord amb nosaltres que cal fer planificació a llarg termini, amb objectius concrets i, evidentment, per una idea de païs.

També parlava en la seva interpellació de finançament. Jo li vull recordar quin ha estat el model de finançament vigent a Catalunya fins a l'any 2008, un model de finançament que, com vostè sap, ha restat recursos a Catalunya, i, per tant, això ha fet que no s'hagi pogut invertir molt més del que fóra desitjable.

I, per descomptat, en la seva intervenció parlava com a eix central, doncs, de la disposició addicional tercera, i jo em vull referir en concret al mètode de seguiment del compliment de la disposició addicional tercera. Miri, vostès van tenir un paper molt actiu perquè s'incorporés aquesta metodologia en els pressupostos 2007 a Madrid. I el que a nosaltres ens preocupa veritablement no és en si es compleix la metodologia –que també–, sinó la metodologia en concret. I amb això vull dir que, si no s'executa tot allò que es pressuposta, Catalunya només recupera el diferencial entre el que s'ha executat a Catalunya i el que s'ha executat de forma mitjana a l'Estat. Per tant, això vol dir que sempre podem perdre un llençol en cada bugada. Per exemple, si a Catalunya s'executa el 80 per cent i a l'Estat espanyol la mitjana és del 90 per cent, perquè mai és del cent per cent, nosaltres perdem un 10 per cent.

Per tant, aquest és per nosaltres el punt cabdal d'aquesta moció. Entenem i reclamem que l'Estat espanyol executi tot allò que pressuposta, i més en aquesta situació en què ens trobem ara, de crisi, en què cal invertir al màxim. I, per tant, en aquest sentit nosaltres proposàvem una esmena a la seva moció que ara passo a detallar.

Té tres punts. En el primer punt aquesta esmena insta el Govern de la Generalitat que insti el Govern de l'Estat perquè s'aprovi el pla Catalunya infraestructures que es va aprovar en la Comissió Bilateral Estat-Generalitat; això, per una banda.

Per una altra banda, insta el Govern de la Generalitat a requerir al Govern de l'Estat perquè presenti a la meitat de cada exercici un informe detallat sobre els nivells d'execució real de les actuacions pressupostades, en virtut de la disposició addicional tercera, i el que és més important: que això es pugui traslladar en seu parlamentària, és a dir, que tinguem tots els mecanismes al nostre abast per a veure que efectivament..., i poder instar perquè es compleixi tot el que estigui pressupostat, s'executi, es licite. A més a més, insta el Govern de la Generalitat, dins de les seves periòdiques intervencions que es fan en el Parlament quan dona comptes sobre projectes d'inversió i sobre la liquidació d'aquests, doncs, que expliqui quina part de finançament d'aquestes inversions correspon justament a la disposició addicional tercera.

I en un tercer punt, doncs, insta el Govern a continuar intensificant la preparació dels projectes d'inversió –perquè ho està fent, senyor Rull, ho està fent–, i insta el Govern de l'Estat perquè també ho faci.

Creiem, per tant, que és una molt bona esmena, pensem que s'hi han d'afegir tots, i estem convençuts que si avui aquesta esmena s'aprova per la majoria dels grups, avui estarem fent país.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

L'honorable senyor Salvador Milà té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Milà i Solsona

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Rull, des del nostre grup lamentem que no hàgim tingut en aquesta ocasió la possibilitat de fer un debat més a fons respecte al Pacte per a les infraestructures, que semblava que és per on havia apuntat la seva interpellació inicial, perquè creiem que és interessant, atesa la divisió d'opinions que hi ha hagut al respecte, que en algun moment o algun àmbit, a la comissió, etcètera, puguem continuar aprofundint en això. Perquè vostès van una mica als aspectes de com s'executa, de com s'executa la disposició addicional tercera –i estem molt d'acord amb l'esmena que hem presentat tots plegats, i consensuat–, però valdria la pena que continuéssim aquesta reflexió.

Per nosaltres, el fonamental respecte al que després acordarem tots plegats és que això ha d'ajudar a canviar el paradigma de les prioritats d'inversió en infraestructures en aquest país; no només a accelerar-les, sinó a configurar un model de país, un model territorial més equilibrat, que integri tot el conjunt d'infraestructures. Sabem que durant molt de temps es van basar, bàsicament, en aspectes de carreteres, autovies, autopistes, però tant el transport públic, com les infraestructures mediambientals, com les infraestructures energètiques –què dir de les infraestructures de la societat de la informació–, van quedar oblidades. I ara és important que això es comenci a notar a l'hora d'executar i de seguir aquests plans, no només, naturalment, els de la Gene-

ralitat de Catalunya, sinó també aquest pla Catalunya d'inversions que estem reclamant a l'Estat que aprovi i executi.

Aquest Parlament ja ha aprovat una resolució –crec que vostès no li van suport– dient precisament que per a l'any 2010 es mandatava al Govern que «es doni prioritat pressupostària a les inversions en infraestructures i serveis que afavoreixin el transport públic, els models amb mobilitat sostenible i la seguretat viària», i també varem acordar impulsar tot el conjunt d'infraestructures en aquest àmbit.

Es tracta, en definitiva..., jo crec que aquesta és una bona imatge, perquè m'ha agradat sentir el senyor Labandera, que diu: «Home, hauríem d'anar-nos a passejar pel país, perquè veiessin de punta a punta tot el que es realitza», i fixi's bé què li ha sortit del cap: «Però m'hauran d'acompanyar vostès dos en cotxe, perquè jo no en tinc.» No, senyor Labandera, es tracta que d'aquí a poc temps puguem donar aquesta volta en tren i tots puguem anar al mateix vagó, sense necessitat d'anar amb un cotxe. (*Remor de veus.*) Aquest és el tema d'aquest exemple.

Una altra virtut que ens permet avui aprovar aquesta resolució, i no és broma, és el fet que per fi tenim un enfocament integral i equilibrat de totes les infraestructures i que tenim aquesta capacitat de diàleg amb Madrid, amb el Govern de l'Estat, per condicionar tot aquest conjunt d'inversions de l'Estat sobre el model de planificació i sobre el model de prioritats que hem posat en el Pacte per a les infraestructures –i després a això em referiré respecte als pressupostos de l'Estat. I també, per què no dir-ho?, perquè apunten cap al reequilibri territorial. No és només el quart cinturó o ronda del Vallès; és també tot el conjunt d'infraestructures d'accessibilitat a les diferents demarcacions de Catalunya, a les seves ciutats principals, al territori rural, etcètera. És a dir, hi ha molt a parlar i molt a reivindicar en aquest tema.

Anant estrictament ja..., perquè aquí és on ens portaven les propostes de la seva resolució i les esmenes, per tant, que hem hagut de fer sobre aquestes bases: és què li demanem, a què instem l'Estat? Home, l'instem..., estem totalment d'acord que la llei de pressupostos generals incorpori a mitjans..., o el més aviat possible, el pla Catalunya d'infraestructures, que des del 2007 havia d'estar presentat, i que a més es va posar damunt de la taula a la comissió bilateral del 30 de juliol. Així, nosaltres volem deixar constància en aquest debat que tenim aquí a Catalunya la nostra insatisfacció per com ha anat el tema dels pressupostos de l'Estat en matèria d'inversions a Catalunya. A nosaltres no ens satisfà que els pressupostos que ha aprovat el Congrés dels Diputats en primera instància, o almenys que ha admès a tràmit i que després veurem què podem aconseguir amb les esmenes, no contemplin aspectes precisament d'aquest Pacte nacional per a les infraestructures que ara ens donarà autoritat per poder-ho reclamar, no sé si en segona instància, però sí com a mínim tenir legitimitat per demanar-ho, i que estic segur que vostès també ens hi acompanyaran, com les famoses quadruplicacions de via d'ample ibèric per a les entrades a Barcelona, com començar a fer el projecte executiu de la línia orbital

ferroviària, com l'ampliació dels serveis convencionals a Lleida, Tarragona, Manresa i Girona, com dissenyar el nou servei de xarxa regional Tortosa-Tarragona, Reus-Tarragona, Figueres-Girona-Barcelona.

És a dir, tot això que hem reivindicat i que nosaltres continuem reivindicant davant de l'Estat i que es tinguin en compte els aspectes de gestió que ens corresponen, nosaltres creiem que..., dificultats, però ara tenim un instrument nou per reivindicar-ho, que és el Pacte nacional per a les infraestructures i aquest pla d'infraestructures Catalunya, que ens ha de permetre donar aquest element ordenat, aquest element cohesionat, al conjunt de les inversions a Catalunya i que per fi puguem anar construint aquest model de país en què, a part de carreteres, a part d'autopistes, vegem també ferrocarrils i puguem donar una volta amb un ambient i amb un paisatge més recuperats que els que tenim fins ara.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats... Per tant, donarem suport a l'esmena consensuada, amb el desig que puguem arribar a debats més aprofundits i a convèncer-lo, al final, que hi ha una manera diferent de construir les infraestructures del país i que es pugui afegir al pacte i ens ajudi a millorar-lo.

Gràcies.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, puestos a recorrer el territorio y visitar las infraestructuras que se están realizando en estos momentos, yo creo que tendríamos una imagen un poco desoladora, porque lo que veríamos fundamentalmente son carteles de Plan E y de Fondo estatal de inversión local, y no tantos carteles de la Generalitat ni de la Administración del Estado en inversiones realizándose en estos momentos. Es decir, no sé si en coche o en tren, pero, desde luego, la imagen que tendríamos sería muy distinta de la que hoy ha planificado y ha presentado el señor Labandera.

Estamos ante dos mociones completamente distintas: la que presentó el señor Rull y la que finalmente llega al final del trayecto. Creo que la interpelación que se plantea y la contestación del *conseller* auguraban un mal fin, y observamos que, finalmente, a través de vía enmienda se presenta un texto muy diferente al que introdujo el señor Rull.

Yo he de decir que parte de la moción que presentaba el Grupo de Convergència i Unió me gustaba. Y me gustaba en la medida en que planteaba y constataba realmente situaciones evidentes. Primero, constata el grave descenso de la licitación de la obra pública en Cataluña. Y eso es tan evidente que el informe al que se ha referido reiteradamente el señor Rull en su intervención, que es el GT4, lo pone tan claro que les invitaría a ver las gráficas. Es una caída tan grande, la de la licitación en este momento, que da incluso vértigo, da miedo, en el primer semestre del año 2009.

¿Razones económicas o presupuestarias que lo justifiquen? No. Como bien se planteaba en la moción y tuvo ocasión de exponer en la interpelación, muchas veces obedecen no solamente a la falta de licitación y ejecución, sino también a la falta de proyectos por parte del Gobierno de la Generalitat y del Gobierno del Estado.

De ahí que los términos en que se plantea la moción nos gustaban, puesto que ponían en evidencia una realidad, que a veces la falta de consenso político y de agilidad administrativa paraliza proyectos muy necesarios para el funcionamiento de nuestra comunidad autónoma y para un desarrollo adecuado de las infraestructuras.

Lo que finalmente viene a la plaza, el toro que vamos a lidiar en estos momentos..., ya sé que estos términos taurinos no le agradan nada al señor Rull, pero, en definitiva, lo que se va a lidiar en estos momentos es una moción muy distinta, que en su planteamiento es correcta, pero en su encaje nos parece inadecuada desde el punto de vista que he mantenido hasta ahora en la cámara.

Nos parece correcto que se inste al Gobierno a aprobar el plan Catalunya de infraestructuras. También nos gustaría que realmente desde el año 2007 –creo que era la Ley de presupuestos generales del año 2007, en la que se prevé– se nos diera alguna explicación de por qué no se ha aprobado hasta ahora, más cuando tiene un documento presentado por la Generalitat, por la parte catalana de la comisión bilateral para hacerlo.

¿Qué problemas hay y qué aspectos son controvertidos para que en un largo tiempo no haya sido posible el acuerdo sobre el plan Catalunya de infraestructuras? Esa es, creo, la razón principal del debate.

En cuanto a instar al Gobierno, me imagino que..., y confío que la Generalitat lo esté haciendo, y a la parte catalana lo haga, en el sentido de que esté tirando del Gobierno del Estado para que se ejecute. Pero, ¿cuál es el grado de diferencia? I sí que nos gustaría saberlo.

Igualmente, estamos de acuerdo en la necesidad de presentar informes detallados sobre los niveles de ejecución reales de las actuaciones presupuestarias, más el objeto de la argumentación hasta ahora del interpelante y hoy del que ha presentado la moción ha ido en esa línea, y nosotros también mostramos nuestra conformidad con ello.

Y también mostramos acuerdo en el sentido de presentar proyectos de inversiones realmente viables, factibles, y que sean conocidos por esta cámara. Desde luego, todos lo agradeceremos. Sin embargo, el encaje y lo que justifica la abstención de mi grupo es el apoyo normativo que se da a ello, que es la disposición adicional tercera y la bilateralidad y el marco de bilateralidad, si bien en la finalidad estamos de acuerdo...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

Ya acabo, señor presidente... No podemos estar de acuerdo en cuanto al encaje normativo, y por eso procederemos a abstenernos.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyor Rull, té la paraula per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller..., a mi em sembla que ha quedat bastant clar quina és la posició del Partit Popular i de Ciutadans. És a dir, no poden donar suport a aquesta transacció bàsicament perquè no estan d'acord amb l'Estatut i no estan d'acord amb la disposició addicional tercera de l'Estatut, que és un element fonamental.

Per tant, més enllà de la retòrica diversa sobre si hi ha hagut un canvi de plantejament respecte a la interpellació, l'element bàsic és aquest; i, per tant, els agraeixo, en tot cas, la sinceritat en les dues intervencions, de dir: «Escolti, no hi podem donar suport perquè no estem d'acord amb aquest punt.»

Nosaltres sí que creiem que un dels principals assoliments de l'Estatut va ser justament la disposició addicional tercera. I estem tenint més problemes del compte a l'hora de desplegar-la. Però, permetin-me que vagi en el centre del pacte al qual hem arribat avui, que és el següent: nosaltres al Pacte nacional per a les infraestructures la principal crítica que en fem és que és un document pla; és un document que no té prioritats, tret d'un àmbit, que és el pla Catalunya d'inversions, que és justament el que demanem que Madrid reconegui, que sí que hi ha set anys, prioritització any per any de no només què s'ha invertit, sinó en què s'ha d'invertir. I aquí hi ha un equilibri important.

I es produeix la paradoxa que la redacció del quart cinturó en el pla Catalunya d'inversions és justament la que nosaltres defensem, no el que hi ha a l'altra banda del Pacte nacional per a les infraestructures. I aquí sí que hi ha l'equilibri. Aquest és l'element bàsic. Què vol dir això? Home, que hem aconseguit a la moció d'avui, en aquesta transacció, el que vostès es van negar a acceptar en la negociació del Pacte nacional per a les infraestructures. El que demanàvem era justament això. El que demanàvem era major nivell de concreció. El que demanàvem és una altra cosa que avui hem aconseguit a mitges, que és coherència entre allò que es diu aquí i allò que es diu a Madrid.

Clar, demanar al Govern espanyol que accepti aquest pla Catalunya d'infraestructures vol dir que acceptin la inversió de 35.000 milions. I el que veiem és que, ara com ara, no s'està produint aquest compliment. Però la prova del cotó –i aquest serà un element rellevant– és si vostès, PSC, són capaços de mantenir la posició respecte al que aprovem avui i respecte al que el Govern espanyol i les Corts Generals faran a Madrid.

Nosaltres, escolti, la primera part, de posar-nos d'acord a Catalunya, la tenim. Ara ve la segona part, que és que també ens hem de posar d'acord a Madrid; i qui s'ha de posar d'acord a Madrid són els deu diputats de Convergència i Unió, són els vint-i-cinc diputats del PSC, són els tres diputats d'Esquerra Republicana i el diputat d'Iniciativa per Catalunya Verds. Aquest és l'element clau.

I, per tant, avui farem una gesticulació només si no som capaços de traslladar això mateix a les Corts Generals de l'Estat. I depèn de nosaltres –i em permeten utilitzar una metàfora, que me l'han sentida alguna vegada– de si avui fem capoeira, que és molta gesticulació i poca capacitat de canviar les coses, o fem un autèntic compromís, hem arribat a un autèntic compromís de transformar de veritat el país.

Nosaltres..., per canviar les coses ens tenen al seu costat, com hem demostrat avui; però per fer gesticulació, només gesticulació, buida de contingut, no. La transacció a què hem arribat avui és un primer pas, ara el que hem de ser capaços...

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

...és de poder mantenir aquesta unitat d'acció.

No acceptem l'esmena del Partit Popular, i ens congratulem a poder haver arribat a una transacció que és molt rellevant amb relació al que li demanem en el Congrés dels Diputats. Tant de bo a Madrid, a les Corts, al Senat i al Congrés siguem capaços de mantenir aquesta coherència.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta moció sobre infraestructures i obra pública.

Comença la votació.

La moció ha estat aprovada per 113 vots a favor, 11 vots en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'Administració de justícia en el context de crisi econòmica (tram. 302-00193/08)

El següent punt de l'ordre del dia, catorzè, és la Moció sobre l'Administració de justícia en el context de crisi econòmica, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert.

(Pausa. Remor de veus.)

Senyora diputada, sí que pot començar.

La Sra. De Gispert i Català

Senyores diputades, senyors diputats, la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'Administració de justícia i crisi econòmica dóna lloc a una sèrie de punts que millorarien l'Administració de justícia a casa nostra.

Em referiré d'una manera conjunta a diversos punts. Els punts 1, 2 i 3 són els que fan referència a la creació de nous òrgans judicials pel col·lapse que estan patint, no oblidant que l'any 2008, en la memòria del Tribunal Superior de Justícia, hi ha a Catalunya 87 per cent de jutjats col·lapsats, quinze punts més que l'any 2007. I on s'ha patit més la crisi econòmica ha estat a la jurisdicció civil, la social i la mercantil. Els assumptes pendents d'aquestes jurisdiccions són, en la civil, un 20 per cent; en la social, un increment alarmant del 57 per cent, i, en la mercantil, un 60,3 per cent. En aquestes jurisdiccions ha estat evident, i ho és encara, la manca de resposta del Govern. El dèficit de la planta judicial perjudica el servei de la justícia.

En el cas dels jutjats socials, és gravíssim, perquè és l'única jurisdicció que sempre funcionava bé, que no tenia temes pendents, que els jutjats d'executòries funcionaven, i ara tenen un 58 per cent d'increment. Un exemple de la mercantil: els concursos de creditors han estat, l'any 2008, 1.044, més que cap altra comunitat autònoma, després de Catalunya i molt, molt darrere vénen Andalusia, València i, encara més lluny, Madrid. Jutjats penals i d'instrucció: un increment del 12 per cent d'assumptes, però una sèrie d'assumptes pendents, sobretot en executòries, per tant, resoldre les sentències, 68.000, de les quals corresponen a la ciutat de Barcelona 23.751. Altres jurisdiccions com la contenciosa està assenyalant judicis per a finals del 2011 i té en aquest moment 12.000 assumptes pendents.

Punt 4, política de personal, la memòria del TSJ: absència absoluta de política efectiva sobre el personal, falta de capacitat i flexibilitat de les actuals secretaries, falta de la implantació del disseny de la nova oficina judicial, que des del 2003 es podia haver implantat. Hi ha un 40 per cent d'interins i tenen poca o nul·la formació, i en alguns partits judicials aquest 40 es converteix en el 60 per cent. No han ampliat les competències des del 2004, no han negociat res, però el pitjor és que el 2006 l'Estatut els dóna plenes competències en matèria de personal. No s'ha fet res. La ràtio de funcionaris/jutge és de 8,7, insuficient en alguns òrgans, suficient en altres, sobredimensionada en alguna jurisdicció. Es demana des del Tribunal Superior el 2006 que el Govern afronti aquesta anàlisi; es va iniciar a finals del 2008, i en el 2009 es paralitza.

Punt 5: Pla d'adequació dels processos informàtics dels jutjats, és a dir, del flamant Projecte integral e-justícia. cat. És una altra de les assignatures pendents, i ho diuen el Tribunal Superior i la fiscalia; la fiscalia, que recorde que en la presentació de la memòria un grup que dóna suport al Govern va dir: «Vostè és el nostre referent.» Doncs, a veure si fan cas a aquest referent i li posen una estadística judicial al dia amb un procés informàtic.

Oficina judicial: han trigat sis anys a fer efectives les reformes. Ha començat l'any 2009. Es demana que se'n

presenti davant del Parlament el nou disseny i el calendari d'implantació.

I finalment, els punts 7 i 8: costos econòmics de les noves lleis i demanar que es presenti la valoració d'aquests costos a la Comissió Bilateral Estat-Generalitat, se'ls digui que ve de les lleis que els darrers sis anys s'han aprovat i no han donat prou finançament a Catalunya i que es posi en una partida dels pressupostos generals de l'Estat.

I al segon punt ja m'hi vaig referir a la Comissió de Justícia, i els convido, als grups parlamentaris, que presentem conjuntament la reforma del Codi penal sobre el tema de furts. L'any 2008, vuitanta mil furts a la ciutat de Barcelona; entren per una porta i surten per una altra. És el delicte que més alarma social causa.

El deteriorament de l'Administració de justícia és important, més que mai...

El president

Senyora diputada...

La Sra. De Gispert i Català

...i jo els demano que facin cas d'aquestes propostes. No són només de Convergència i Unió: són de la Fiscalia Superior de Catalunya, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i dels advocats de Catalunya. Per tant, a mi no em facin cas, però facin cas dels que realment cada dia pateixen als tribunals i pateixen les mancances que té l'Administració de justícia.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per fixar posició en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

Honorable consellera, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi ja planteja des d'aquest moment el seu posicionament en contra de la moció presentada, i ho fa no des de la ceguesa o des del desconeixement de què es va acusar la setmana passada, en l'anterior interpellació, d'aquestes qüestions la consellera. No ho fem des de la ceguesa ni des del desconeixement; ho fem precisament des de la voluntat, des del compromís, des del realisme i des del coneixement que ens dóna estar al Govern.

Nosaltres utilitzarem arguments, no utilitzarem desqualificacions, com va fer l'honorable senyora Núria de Gispert; no és el nostre estil fer desqualificacions i atacs del tipus personal, com va fer en la interpellació. I en aquest sentit volem començar la nostra intervenció fent nostres les paraules del molt honorable president de la Generalitat, quan va assegurar, durant l'acte d'obertura del nou any judicial, que la inversió de 850 milions d'euros que farà la Generalitat en l'Administració de justícia en menys de deu anys ha de permetre que el 90 per cent de la població catalana tingui jutjats nous al final d'aquest període. Mai no s'havia invertit tant

en l'Administració de justícia –mai no s'hi havia invertit tant.

Altrament, tenim un pla de modernització de la justícia 2009-2012, que va aprovar el mes de setembre el Govern de l'Estat i que ens ha de permetre que en aquest període 2009-2012 es creïn sis-centes noves unitats judicials, i es preveu un augment de dos mil places per a jutges, fiscals i secretaris judicials.

Amb tot, he de dir que l'experiència acredita que la modernització de la justícia no s'afronta només amb més recursos materials i recursos humans, sinó que requereix canvis de tipus organitzatiu i de gestió, canvis estructurals que obliguen a la revisió de la planta judicial, a la cerca de fórmules alternatives de solució de conflictes, com és el cas de la mediació, que ja hem demostrat que nosaltres la volem potenciar.

I, pel que fa a les peticions de la moció, nosaltres no defugim la responsabilitat de respondre a les peticions que se'ns han fet, i vull respondre a totes i cadascuna d'elles. Resulta que en el llistat de les peticions de nous òrgans judicials que es relacionen als apartats 1, 2 es demanen trenta-un nous òrgans judicials –trenta-un. Bé, nosaltres les hem analitzat, les hem agrupat, i hem de dir el següent.

Primer, hi ha un grup de peticions que hem de desestimar en entendre que no es considera prioritària la seva creació. Però no ho entén el departament: ho entén el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que resulta que no les inclou en les seves previsions per al 2010 –Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. I quines trobem en aquest grup? Doncs, per exemple, hi trobem dos jutjats de primera instància a Badalona, un jutjat penal a Manresa, un jutjat penal a Mataró, etcètera.

Hi ha un segon grup; un segon grup que resulta que ja està previst, perquè que ja se n'ha fet la valoració i s'entén que entraran dins de la petició de la programació per al 2010. I aquí què hi tenim? Doncs, un jutjat de primera instància a Lleida, un jutjat penal a Vilanova i la Geltrú i un jutjat penal a Tarragona.

I resulta que hi ha un tercer grup que inclou jutjats que ja està previst que entrin en funcionament el 31 de desembre. Quins són aquests? Doncs, tenim un jutjat social a Tarragona, un jutjat de primera instància a Sabadell, un jutjat penal a Terrassa i un jutjat penal a Sabadell.

Per tant, siguem seriosos, analitzem en profunditat allò que s'està fent des del departament. I sí que hem de tenir en compte la memòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i la memòria de la fiscal; és evident que les hem de tenir en compte. Però també tinguem en compte el que fa el departament.

Respecte a la resta de jurisdiccions, resulta que ja s'ha valorat la possibilitat d'incrementar la planta en els partits judicials de Balaguer, Amposta i Tortosa. Pel que fa a altres jutjats de violència sobre la dona, s'ha analitzat i resulta que no tenen nombre suficient d'assumptes per a justificar la creació de més jutjats d'aquesta tipologia. Sobre la jurisdicció contenciosa administrativa, de què també s'ha fet esment, resulta que en el jutjat, per exemple, de Lleida ja s'ha constatat que exigeix o que

té una càrrega de treball important, però resulta que no és necessària la creació d'un nou jutjat, sinó que n'hi ha prou amb el reforç conjuntural.

Punt 4 –i per anar ràpidament–: plantilles, reestructuració i dimensionament. Aquest és un tema sobre el qual ja s'està treballant i que sap l'honorable senyora Núria de Gispert que aquest és un tema que no pot ser una decisió unilateral del departament, no, perquè aquí entrem en la necessitat de diàleg i negociació amb els representants dels treballadors, i això requereix un temps, perquè els canvis són molt importants en aquest sentit.

El vicepresident segon

Senyora diputada, si us plau...

La Sra. Pardell Veà

Sí. Pla d'adequació de processos informàtics dels jutjats de Catalunya? Ja s'està fent. Projecte e-justicia.cat, en procés d'implantació a trenta-nou deganats de Catalunya. I, per tant, ja es preveu la interconnexió interna en tots els jutjats de Catalunya, també en la fiscalia. I també està prevista la connexió amb els jutjats de caràcter estatal. Per tant, tot allò que se'ns demana s'està fent, està previst o no és possible, des del punt de vista del realisme i la responsabilitat de govern.

És per totes aquestes raons que el nostre grup parlamentari no donarà suport a aquesta moció. Hi votarà en contra, com dic, per responsabilitat, per reconeixement a la feina feta pel Govern de la Generalitat, pel Departament de Justícia, reconeixement que personalitzem en la nostra honorable consellera Montserrat Tura.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera... Senyora Núria de Gispert, el primer que li voldria dir és que el nostre grup en principi podria compartir alguns dels elements, de les reflexions i de les anàlisis que va fer, entre altres coses perquè en una part de la seua intervenció es va referir a algunes de les dades que també es reflecteixen en la memòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Però el problema és el caràcter que va donar a la seua intervenció. Li va donar un caràcter catastrofista, li va donar un caràcter immediatista i oportunista. I, per tant, entenem que una qüestió tan seriosa, com és la necessitat de programar un seguit d'inversions a l'Administració de justícia, doncs, requereix un debat, jo diria, més serè, més ponderat, més reflexiu i més objectiu.

D'altra banda, li volem dir que no compartim en absolut una de les frases que va dir, que la considerem inacceptable, que és quan, adreçant-se a la consellera, li diu: «I m'estimo l'Administració de justícia, cosa que no

veig en absolut ni en vostè ni en l'anterior responsable.» Jo crec que una exconsellera és la menys indicada per dir-li això a un conseller en actiu. Entre altres coses, perquè les institucions ens les estimem tots, els 135 diputats i tots els consellers que formen part en aquest moment del Govern i que han format part dels anteriors governs. I una afirmació així, a més, senyora De Gispert, revela una concepció patrimonial de les institucions, eh?, i de la política que de cap manera podem acceptar-li. És més, li diré: la tasca de diputat o la tasca de conseller és impossible desenvolupar-la si un no s'estima aquest país. I tots ens l'estimem; cadascú a la seua manera, això sí.

Deixi'm dir-li també unes quantes coses. A la seua intervenció, és clar, va fer uns judicis tan severs que sentint-la, doncs, pot donar la impressió que vostès ens van llegar una administració de justícia òptima quant a recursos i organització. I, la veritat, el seu llegat tenia mancances i déficits, i molts. També tenia encerts, no els ignorem ni els volem menystenir.

Després, vostè tampoc va dir que els dos governs últims han destinat increments pressupostaris importants a l'Administració de justícia, que moltes vegades estaven per damunt de la mitjana dels altres increments pressupostaris, i, si vol, un dia, quan tinguem més temps, hi podem entrar.

Després, quan un govern crea o contribueix a crear una mitjana de vint òrgans judicials l'any vol dir que s'està movent, que no és inoperatiu i inactiu, sinó que és actiu i operatiu.

I una altra qüestió: el que no podem fer només és una anàlisi i una valoració conjuntural de la situació, perquè, és clar, en aquest moment, el nombre de furts o el nombre d'acomiadaments laborals o el nombre de processos concursals o el nombre de crèdits hipotecaris impagats és molt alt, perquè estem al bell mig de la crisi econòmica. Per tant, el que no podem fer és utilitzar aquestes dades per a programar unes inversions, sinó que hem de tenir la capacitat per a fer una seqüència i una mitjana, perquè segur que d'aquí a dos anys no hi haurà tants acomiadaments laborals ni hi haurà tants processos concursals. Per tant, la conjuntura és mala consellera per a poder programar inversions, i hem de ser una mica més ponderats.

I, després, el que no és de rebut és que ens proposi que creem en un any més òrgans judicials dels que vostès van crear en tota una legislatura. Per tant, hem de ser raonables i hem de ser ponderats.

I entrant a comentar algunes de les propostes concretes, doncs, per exemple, quan parla de dos jutjats mercantils a Barcelona, s'ha de tenir en compte que en aquesta l'any 2009 s'han posat en marxa jutjats duplicats per a atendre el creixement de processos concursals, i hi ha vuit funcionaris treballant en una unitat que atén la matèria concursal comú. O quan, per exemple, parla del jutjat social de Tarragona, li hem d'anunciar que el proper 30 de desembre entrarà en funcionament un nou jutjat social; per tant, aquesta demanda està atesa i està programada. O quan parla d'un jutjat de primera instància, doncs, a Barcelona, cal tenir present que el

nivell de pendència i de litigiositat en aquest moment és el més baix de la seua categoria, i el mateix Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, a la seua memòria, no estableix com a prioritària la creació d'aquest jutjat. O quan parlem d'un jutjat de primera instància a Sabadell, també li hem d'anunciar que el proper 30 de desembre entrarà en funcionament un nou jutjat de primera instància; per tant, aquesta també és una demanda atesa i una demanda...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Estradé i Palau

...resolta –ara mateix acabo. O quan parla dels jutjats de primera instància de Lleida, li volem dir que el departament està valorant la creació d'un nou òrgan judicial d'aquesta categoria dins del 2010.

Per tant, aquest Govern està fent els deures, segurament es veu desbordat, com tots els governs d'Europa, pel creixement de la litigiositat, lligada a la crisi econòmica, però, ho repeteixo, hem de tenir una visió més objectiva i més ponderada.

Per tots aquests motius, per descomptat, votarem en contra de la seua moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí. Gràcies, president. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, nosaltres també ens estimem l'Administració de justícia, que quedi clar, no fos cas que quedéssim al marge d'aquest manifest en favor de l'Administració de justícia. No volem banalitzar el debat, no el volem banalitzar. Nosaltres anunciem que donarem suport a la moció, independentment del to en què es va debatre la interpellació. Nosaltres hem fet un exercici d'objectivació del contingut de la moció i creiem, sincerament, doncs, que és positiva la seva aprovació per a donar, si més no, un impuls a l'Administració de justícia o a l'actual situació de l'Administració, que està malalta, està malalta, i això no ho podem negar.

Hi ha una situació de col·lapse, hi ha una situació de col·lapse greu o molt greu en determinats àmbits: en les executòries penals, als jutjats del social, etcètera. Abans el diputat Estradé parlava que d'aquí a dos anys baixarà el nivell d'acomiadaments –no ho sabem, esperem que sí, esperem i desitgem tots que sí–, però hi ha el problema de les execucions dels processos d'acomiadament, hi ha tot el que està pendent derivat d'un procés d'acomiadament, que també bloqueja el funcionament dels jutjats. Creiem que estem, i desitgem, davant d'una situació conjuntural, i, efectivament, hi ha un desbordament que també esperem i desitgem que vagi a la baixa als jutjats del mercantil, als jutjats del civil, però el que no podem és donar l'esquena a la realitat, i ara

com ara la situació és de col·lapse en molts jutjats, de desbordament en molts d'altres i, per tant, creiem que aquesta moció pot donar un nou impuls a l'Administració de justícia a Catalunya. Per què? Perquè tenim els recursos, perquè tenim els mitjans per fer-ho i possiblement hi ha una manca de voluntat política de destinar més recursos al departament seu, honorable consellera, perquè això sigui així. És, ho dèiem a l'última Comissió de Justícia, en la compareixença de la fiscal en cap de Catalunya, la justícia és l'assignatura pendent de la democràcia, i això és una obvietat, però això és una realitat. S'ha de destinar més mitjans –més mitjans– a l'Administració de justícia.

Nosaltres, senyora Pardell, en moltes de les seves afirmacions coincidim, ara bé, vostè ha parlat d'analitzar, de valorar i que està previst, però el dia a dia el pateixen els ciutadans, i està molt bé això de valorar, de preveure i d'analitzar, però els judicis es celebren a diari, les vistes es celebren a diari, la justícia ha de donar resposta al més immediatament possible al justiciable, i això no s'està produint. I nosaltres no volem, ni som catastrofistes, diem que hi ha una situació greu, que hi ha una situació preocupant i, per tant, nosaltres creiem que aquesta moció podia suposar donar un nou impuls a l'Administració de justícia perquè creiem –i ja ho hem dit abans– que disposem d'importantes competències en l'àmbit de gestió de les oficines i dependències judicials i en l'àmbit de recursos materials i humans. I, per tant, s'ha de fer aquest esforç superior a l'actual perquè l'esforç que es fa, que no li neguem, consellera, no és suficient –no és suficient– per atendre les necessitats del justiciable, i el que no podem fer és viure d'esquenes a la realitat –a la realitat– que es produeix a diari als jutjats, on los funcionaris, els jutges, fan el que poden, arriben on poden, però no donen resposta als problemes dels justiciables, no els donen amb promptitud, amb celeritat i, per tant, se genera una sensació també de desafecció entre el justiciable i l'Administració de justícia, i això, en la mesura del possible, s'ha de mirar de millorar.

I, repeteixo, nosaltres donarem suport a la interpellació, fonamentalment perquè coincidim en el seu l'esperit o en la seva finalitat, al marge de fer valoracions sobre el to més correcte o no, nosaltres creiem que no som los indicats per valorar-ho, l'honorable diputada.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verdes - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Sí. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, senyora Núria de Gispert, jo haig de dir-li que em va sorprendre desagradablement la seva intervenció i també la moció que ens ha presentat, perquè jo crec que ha fet dues coses que no es poden fer mai en termes de l'àmbit de la justícia, que és que no ha estat justa i no ha estat rigorosa. I jo crec que vostè entén perfectament per què no ha estat justa ni rigorosa.

Qui li negarà, des d'aquesta tribuna, o quina imatge voldrem donar que no estem satisfets en com està la justícia en aquest país al conjunt de l'Estat? Ningú. Nosaltres som els primers que compartim la preocupació dels ciutadans per la situació de la justícia, pels retards, per la insatisfacció en les resolucions com es donen, per la manca de recursos, per la manca de mitjans, etcètera. Aquesta insatisfacció és genèrica, és general, és compartida pels diferents operadors jurídics i sobretot per la ciutadania que cada dia es veu, i en aquest hem de dir obligada quan hauria de sentir-se satisfeta, de poder apropar-se a un poder de l'Estat. Però aquí està la clau, estem parlant d'un poder de l'Estat, no estem parlant del Departament d'Agricultura, de la conservació de carreteres o de les ordres que li pugui donar la consellera de qualsevol altre departament, el cap de l'hospital, o el responsable d'un parc nacional. No, no, estem parlant d'un poder judicial distribuït, en aquest cas, d'una forma molt majoritària amb competència estatal, en què ens hem de preguntar aquí –i és la qüestió que s'havia d'esperar de la moció que vostè presentava– era què fa el Govern de Catalunya i si fa prou o no. I vostè aquí ho ha barrejat tot, i d'aquí el caràcter d'injust i de poc rigorós, perquè no pot negar –i no m'hi estendré, senyora Núria de Gispert–, que la utilització dels recursos que han estat en mans d'aquest Govern des de fa molts anys en matèria de tot allò que li és propi, de tot allò que pot fer, i més, ho ha fet aquest Govern, i si cal farà tant com pugui.

S'ha parlat dels mitjans materials, etcètera, però vostè amaga o no arriba suficientment, que molts dels aspectes que demana en aquest *totum revolutum* no corresponen a les competències de la Generalitat. Què més voldríem! I vostè s'hi ha referit: «l'Estatut ja els dóna competències i tot això», però sap perfectament que no estan traspassades i sap perfectament les dificultats que hi ha en aquests moments per una voluntat... Bé, per què no hi dóna recolzament? I després em referiré a algun d'aquests aspectes.

En tot allò que està en mans de la Generalitat es fa i es fa tant com es pot i més. Molts aspectes corresponen a temes que vostè n'ha dit «la nova oficina judicial». Des del punt de vista material, des del punt de vista d'espai s'ha anat configurant, però no ha estat fins al 15 d'octubre –fins al 15 d'octubre, i avui estem a 29–, que el ple del Congrés dels Diputats ha aprovat el text refós de la nova oficina judicial, després de venir del Senat, i vostè sap que aquests elements organitzatius, de procediment, de les competències dels secretaris, dels temes de notificacions, etcètera, corresponen a la Llei orgànica del poder judicial i a la Llei d'enjudiciament civil, bàsicament, que s'han tramitat en aquests moments, i així respecte als temes informàtics, en aquests sí que té plena competència i hi està actuant. I vostè va sentir també com la resta de diputats, que es va reconèixer l'esforç que s'estava fent, i que aquelles disfuncions que s'havien produït s'estaven corregint diligentment i que en poc temps això podria funcionar satisfactòriament amb les diferents compareixences que han fet els responsables d'organismes judicials en el país.

Per tant, compartir la preocupació per la situació de la justícia i que és una preocupació primera dels ciutadans

de Catalunya? I tant, sí! I que hi hem de fer molt? Sí. I que no només l'hem d'escoltar a vostè sinó el que diuen els operadors jurídics? Sí. Doncs, li ho recordo: vostè i altres diputats d'aquesta cambra que treballem en l'àmbit de la justícia, entre ells jo mateix, hem estat reunits dos o tres vegades, convocats pel Col·legi d'Advocats de Barcelona, que ens ha demanat que actuem a la una, que no vulguem utilitzar per interessos polítics, partidistes, un tema tan delicat de la justícia, que havíem d'actuar conjuntament davant de Madrid, que havíem de pensar molt acuradament en les reformes que calia tirar endavant i que, per favor, actuéssim amb sentit de país en aquest tema i que no ho instrumentalitzéssim.

Tot això que vostè acaba de fer ara, perdoni que li digui, perquè hi havia una manera molt diferent. Era dir, escolteu, als que ens hem anat veient, ara hi ha un nou degà, ara tenim els nous informes, com ens hi posem? Què hi podem fer respecte a la creació de places judicials, etcètera? Vostè sap perfectament que ni la consellera, ni el ple del Govern poden crear demà un jutjat a un determinat espai o a una determinada demarcació, fins i tot hi ha demarcacions que tenen espai suficient en aquest moment esperant que es creï el jutjat possible, és a dir, que la part material ja està posada, no tenim altres recursos que això.

Per tant, jo crec que no és justa la seva interpellació, menys rigorosa és la seva moció, i, sobretot, al final de tot, per acabar-ho d'embolicar, posar-hi el tema dels furt, eh?, de la necessitat que això... Home, fem-ho en un debat més rigorós, no aprofitem que avui teníem aquesta moció, fa quatre dies havia comparegut la fiscal, vinga, posem-ho! És una preocupació que sap que tots els grups compartim, que el mateix Govern s'hi ha referit...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Milà i Solsona

...que s'hi han referit els diferents departaments, i que s'estan fent les actuacions corresponents i on corresponen, i no improvisant reformes legislatives.

Per tant, no podem admetre aquesta moció, la rebutgem plenament i els demanaríem que tornessin al consens respecte als temes de justícia perquè és el millor favor que poden fer al país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyora consellera.

El president

La il·lustre senyora Carmen de Rivera, pot posicionar-se en nom del Grup Mixt.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Honorable consellera, il·lustres diputats... Nuestra posición es favorable a la moción presentada por el Grupo de Convergència i Unió y defendida por la senyora De Gispert. Estamos de acuerdo en apoyar esta moción relativa a la situación de la Administración de justicia en el contexto de la crisis económica, que básicamente reclama más medios, tanto materiales como humanos, para desatascar lo que nosotros vemos como una calamitosa situación de la Administración de justicia, que si lamentablemente era endémica y estructural, ahora además se ve exponencialmente agravada por la situación de crisis económica.

Los informes que llegan desde sectores profesionales del ámbito de la justicia: abogados, jueces, fiscales, han estado expuestos aquí por los ilustres ponentes y compañeros diputados, también de las asociaciones profesionales en el ámbito del derecho ofrecen en este sentido datos muy significativos sufridos por todos los ciudadanos y funcionarios de la Administración de justicia y profesionales del derecho que pueden quedar resumidos brevemente, tal y como sigue.

La judicialización de los conflictos continua aumentando, en consecuencia, a pesar de que los órganos judiciales resuelven más casos, eso sigue siendo insuficiente para que la saturación de expedientes que padecen los juzgados y, en definitiva, la oficina judicial se vea aliviada, ya que el aumento de los casos nuevos es mayor que el aumento de los casos resueltos. En Cataluña es especialmente preocupante la situación en la que se encuentra la jurisdicción contenciosa administrativa, cuya congestión está entre las más altas de España y la de la jurisdicción penal, saturada en la fase de ejecución de sentencias, lo que provoca un cuello de botella que repercute en todos los expedientes, se encuentren en la fase en que se encuentren. Por lo que se refiere a la jurisdicción social, donde se dirimen todos los conflictos relativos a despidos y prestaciones de seguridad social, está auténticamente desbordada, a pesar del esfuerzo y dedicación del personal que integra la oficina judicial y los profesionales del derecho. Ya lo ha puesto de manifiesto la ponente, la senyora De Gispert: existe un aumento del 58 por ciento de los asuntos en la jurisdicción social. Además de todo ello, hoy un titular de un periódico: «La crisis agreuja les habituals cues al torn d'ofici de Barcelona.» El turno de oficio, créame, senyora consellera –lo sabe, porque ha tenido información directa del Colegio de Abogados y del decano del Colegio de Abogados y de los diputados del turno de oficio–, el turno de oficio tiene un aumento importante de trabajo.

Las medidas legislativas adoptadas en el ámbito penal han continuado dando respuesta a los conflictos que aparecían en nuestra sociedad, pero esta acción es inútil si no está acompañada de una mayor dotación presupuestaria que se evidencia imprescindible.

Es cierto que la crisis económica ha provocado una situación de excepcionalidad en la Administración de justicia, especialmente complicada en la jurisdicción penal, social y mercantil. Y así lo reconocía usted misma, senyora consellera Tura, el pasado 15 de octubre. Pero no compartimos los argumentos expuestos para justificar la no dotación en los términos que entendemos nosotros necesarios y requeridos en el campo concursal o social, porque están basados en lo que ustedes creen que es solo una situación coyuntural, cuando, por el contrario, nosotros creemos que los remedios coyunturales deberán, precisamente, consolidarse para reparar unas deficiencias que ya eran estructurales.

Acabo ya, remarcando que es importante recordar lo evidente. La situación que padece la Administración de justicia, que ya ha llegado a límites insostenibles, la padecen directamente tanto las personas que trabajan en ese sector público como los ciudadanos que ven cómo se retrasa la resolución de los asuntos judiciales que le afectan. En ocasiones de modo capital a su situación personal, patrimonial o laboral.

No caben en este punto ningún rifirrafe partidista, ni de los que gobiernan ni de los que aspiran a gobernar, porque todos sabemos perfectamente que ninguna sociedad puede avanzar y considerarse verdaderamente...

El president

Senyora diputada...

La Sra. De Rivera i Pla

...democrática –*president*, acabo–, si la Administración pública es incapaz de atender las demandas de justicia en las relaciones privadas. Por todo ello, y como se ha puesto de manifiesto en el principio de esta intervención, apoyaremos los ocho puntos propuestos en esta moción.

Muchas gracias.

El president

Senyora De Gispert, m'ha demanat la paraula?

La Sra. De Gispert i Català

President, per al·lusions i contradiccions.

El president

Té un minut.

La Sra. De Gispert i Català

Gràcies. Senyora Pardell, senyor Estradé i senyor Milà, respecte a la política de personal, al 2006 ho demana el Tribunal Superior de Justícia i comencen aquesta anàlisi, al 2008 es paralitza. Però, a més a més, vostès tenen plenes competències. I porten tres anys amb un estatut aprovat i no han negociat res amb el Govern amic. Per tant, tenen plenes competències. El que passa és que o no tenen interès a exercir-les o no tenen cap interès a que tinguin més feina a Catalunya.

Pla informàtic: anunciat el 2004, comença a implantar-se en el 2008.

Senyor Estradé, la meva intervenció: «caràcter oportunista, catastrofista». No, miri, catastrofista és la realitat, oportunista, no. Fa més de tres anys que presentem davant la Comissió de Justícia una quantitat de propostes de resolució que vénen a resumir-se amb la meva intervenció d'avui.

Consens, senyor Milà? Si no n'aproven ni una! Si sempre han dit que funcionava molt bé. No han fet res. Per tant, no en digui consens perquè el consens són vostès els que no el busquen.

I, respecte a l'informe del Col·legi d'Advocats, fa un any, i la pilota estava en el Departament de Justícia, que ens havia de convocar. No ens ha convocat. Per tant, jutjats duplicats del mercantil... Escolti!, on s'ha vist a l'Administració de justícia a Catalunya que en sis jutjats del mercantil titulars, de cop i volta es reforcin amb sis més. Això vol dir que no en tenien ni idea. Perdonin, no en tenien ni idea o no tenien interès.

El president

Senyora diputada...

La Sra. De Gispert i Català

I acabo amb el següent: el deteriorament de l'Administració de justícia, senyors diputats i senyores diputades, ha generat un fort malestar i un descontentament. I sap què va passar? La vaga primera dels jutges ha estat per aquesta causa, en tota la història de la democràcia.

(*El Sr. Estradé i Palau demana per parlar.*)

El president

Senyor Estradé...?

El Sr. Estradé i Palau

Senyor president, per contradiccions...

El president

Té un minut.

El Sr. Estradé i Palau

Senyora Núria de Gispert, de forma molt ràpida: si haguéssim hagut..., si haguéssim votat a favor de totes les propostes de resolució que ens han presentat en aquesta legislatura demanant la creació de nous òrgans judicials, hauríem hagut de destinar a aquest concepte el mateix que hi van destinar vostès durant vuit anys.

El president

Procedirem, doncs, a votar aquesta moció presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 55 vots a favor i 69 vots en contra.

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a la reunió de les Nacions Unides a Barcelona per a preparar la Conferència de les Parts de Copenhaguen (tram. 284-00043/08)

Acabarem aquest Ple amb la lectura d'una declaració, que és la Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la reunió de les Nacions Unides a Barcelona per preparar la Conferència de les Parts de Copenhaguen. Té la paraula el secretari senyor Jordi Miralles.

El secretari tercer

«Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la reunió de les Nacions Unides a Barcelona per a preparar la Conferència de les Parts de Copenhaguen.

»Entre els dies 2 i 6 de novembre se celebrarà a Barcelona la reunió de les Nacions Unides preparatòria de la Conferència de les Parts de Copenhaguen, l'anomenada COP-15, que tindrà lloc al desembre i en la qual s'ha de concretar un acord internacional per a continuar i intensificar els esforços per a la reducció d'emissions de gasos d'efecte hivernacle, responsables del canvi climàtic. Després d'anys de pròrroques és hora de fer efectius els compromisos. Ja no queda més temps.

»El compromís de la societat catalana amb relació al repte global del canvi climàtic ha quedat acreditat per l'alta participació i el gran nombre de propostes generades en el marc de la Convenció Catalana del Canvi Climàtic, celebrada el 2008, i per les múltiples iniciatives socials, empresarials i culturals que s'han dut a terme al voltant d'aquesta convenció.

»El Parlament de Catalunya insta totes les parts implicades a intensificar i intentar que les converses de Barcelona conduixin a un acord en favor d'un significatiu compromís mundial que tingui com a objectiu la lluita contra el canvi climàtic. Un acord que ha d'assumir la

responsabilitat compartida però no igual dels estats, que entén que les economies industrialitzades han d'assumir llur responsabilitat històrica i establir mecanismes justos de finançament i governança, i també un acord que reconegui explícitament el paper dels governs no estatals que, com el de Catalunya, compleixen una funció important en l'aplicació pràctica i efectiva de les polítiques de mitigació del canvi climàtic i d'adaptació a aquest.

»L'esperit de diàleg, pacte i compromís tant en l'àmbit europeu com en l'àmbit internacional que ha inspirat els millors moments de la història de Catalunya serà també l'aportació de Catalunya en aquest procés.

»La cita de Barcelona és una nova oportunitat per a palesar aquest compromís i encoratjar tots els agents i el conjunt de la ciutadania catalana a participar-hi plenament i a implicar-s'hi.

»Palau del Parlament, 29 d'octubre de 2009.»

El president

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i nou minuts.